

העולם הזה

העורך: אורי אבנרי, עורך משנה: שלום כהן, הצלמים: צלם ראשי: סטניס סלומון, צלם עורך הסגנון: דב איתן, חברי המערכת: מיכאל אלמן, יחיאל בשן, ניצה נבון, נורית לבאי, רפאל סלע, אימרה עילם, יעקב צילי, סופרי חוץ: הווארד נורדון, מונטי נייקובס, דנה דינר, אהרן דומיניק, סלים מנצור.

השבועון המצויר לאינפורמציה המערכת והמנהלה: רח' ליינבלום 12, תל-אביב, ת.ד. 136, טל. (זמני) 68783

מחיר: העולם הזה בע"מ; מודפס בדפוס ישראל בע"מ; הפצה: פלם בע"מ.

מכתבים

בחרות וניר

בזו לקיצוני הניר! דעת הממשלה שהבחירות אינן מעניינות אותנו. נכבים לאי-קיום הבחירות, אך לא לצמצום העתון. במקום לכבדו ניר יקר על טראות שאינו מעניינת איש, מוטב למכרו לעתון המוסר אינפורמציה.

נגון - נשואין

בטעם, כנגון נשואין! (העולם הזה 808) נניע תם בנקודה עדינה ומסוכנת מאד, יישר כוחכם הרבים הצעירים והסובלים מברירות המעיקה מאד, לא חיללה משום שאינם חברים מנים, או ידועותיהם, או שלומיאלים, אלא מפני שפשוט אינם מוצאים את החברה ההוה למת אותם. ולכן הם צועדים בנתיבי חיים בודדים, למרות זה שהם מסוגלים להתירד בעקב, הם עורנים לרנע בו ימצאו את בחירת לבם, ולשואו כי למרות שהם די מוכשרים ומשכילים, הרי ביישנותם ועדינותם מונעת מהם למצוא את הדרך לעברה.

מאיר זמיר, ירושלים

שער יעדיה או מחנה הסגר?

לכבות אש על יותר מאשר לכבותה. אתם כותבים (העולם הזה 789) שסוגרים את שער העליה בחומה נכונה כברי שהעולים לא יוכלו להגיע לחופה. אך אתם מתארים בעצמכם את העולים האלה בחיפה, במצבם בו הם מני צמצם ארצה? האם הייתם מוכנים לאכסן אותם במצב זה? או אולי יציעו לשכן אותם על הרשא של הסביון?

שלמה גבליקטר, תל אביב

מוטב על הדשא, מאשר מחזורי הומויה.

הרפורמיסטים זועקים אותו מאד, די, מספיק לעמוד מנגד ולמתוח בקורת! עת לפעול! שקטני בדעתו ונוכחתי לדעת כי לכב אבנרי לפעול, כי אם אתם תפעלו - הרי תייצגו על ידיו כל נור פועל ולא תוכלו למתוח בקורת, ואם לא אתם או מי' אנתונו כאמרו, "אנחנו" - יאנו מתכוונו לנער, שהמית את הציגיות - עליו ורק עליו להחיותו כמו ידיו קנינו על עין הלאומיות בן האלפיים, הבה נשתול שותל חדש במקומה. הלאה מפלגות המדינה המסיפות לשלשונות ולמשטרים שונים. נקים משטר שלנו, לאומי ומציאותי!

אריה רוט, תל אביב

יישר כוחכם על שאתם מוצאים עוז בנפשכם להתרועע על הנעשה בשער העליה. אבסכם לקחת כוידם את המלחמה בנעם מסוכן או - והוא זרם האמנים המפוקפקים, פחות או יותר, המציק אותנו בזמן האחרון, ואשר, אני מאמין באמונה שלמה, נוזל מהארץ מסבך זר בכמויות ענקיות.

מאיר שליט, תל אביב

כמות הדיבנים היוצאים אינה עולה על כמות הכשרון הנכנס.

החירוני התנכ"י

יבורך דוש חכמתה, על אשר נתו לבני העברים ענין לענות בו, לרנע את ידועותיהם בתנ"ך, בכל מקום בוואי איש את דשו וישאל: הראית את החירוני התנכ"י של דוש? עודדה ימיני, תלמידת כתי' מ' של ב"ש" התיכון לבנות "מדרח" היפה

דוש חשש מברית הקנאים אחרי שנהה בשבת, החליט לתת לה פצויו.

קאדיראק מוזי לינקוין

כתבכם הספורטאי כותב שהנשיא הופיע במכונית מאדילאק, האמת היא שמכונית הנשיא היא מסופוס לינקוין, תאומת מכוניתו של הנשיא אש טרומן. היא נגנה לו במתנה על ידי הנרי פורד.

משה לוי, תל אביב

שפע המכוניות של ראשי המדינה ביל' בל גם את איש הספורט. הקורא לוי זוקק: מכונית הנשיא היא מטיפוס לינקוין פורד.

זהב וברזל

אני מחררה האם באמת העולם הזה הוא "ביטוי הנוער" התשובה היא: לא ולא. העתון הנו ביטוי של נוער הזהב, לא של הנוער הישראלי.

אברהם בורנובסקי, תל אביב

אין העולם הזה מזלזל בנוער הזהב. הוא זוכר את הימים כאשר היה נוער הברזל.

המאבק עי היופי

די פאל הלפרין הניכותו לשכוח את השטניות האמריקאיות, אנטנו, האסיאתים, מעי

דימים בחורות ענולות על יפהפיות הרומנות למקלות מאטאט. זהו הדבר החיד המשתנה לנו ולערבים.

יחזקל שרון, נתניה

מצע עגול לשלום, מה?

אני שוקלת 80 ק"ג. זה עוד לא הפריע לקאריירה שלי אצל הכנים, אז מה?

אסתר גליקסון, תל אביב

לבריאות!

במו עיני

שני כרטיסים

יום אחד ננשתי אל קולנוס מגדלור לקנות כרטיסים להצגת ערב. תור גדול הודנד מן הקופה: דוחפים, דו' שקר, מצעקים, מתמרמרים. אי אפי חקר להגיע לקופה. לפתע נשמעה צעקה מחרידה. קהל רב נתאסף ליד גופת איש, ששכב מתעלף על הארץ.

לידו עמד נער שחור שער, נפ' נף בעתון, השיב רוח על פני ה' מתעלף וצעק: "וזהו הצידה! תנו לו לנשוט! זה מה שיוצא נשעומדים הרבה זמן בתור לקני כרטיסים... גביר' ת", פנה אלי פתאום, "אולי את רוי צה שני כרטיסים?"

הקוראת חוה הנדלסמן, גירג' אל יוט 8א, תל-אביב, זוכה בפרס של 1 ל"ז (בלי תור).

לדש זכובע גרב

אחרי שהפכתי לבוש ופטרתי את החידון הבלשי, עלי לציון הרב הסיפוק הזה שהענין נורם לי ולחברי בצבא. עתונכם קנה לו תפוצה עצומה בקרב הצבא, אף על פי שאינו מוקדש לבעיותינו האמיתיות. סיבת הדבר נעוצה בלי ספק בעריכת העתון, בחידושיו הבלתי-סופקים ובאייטולות האמיתיות בכל מפלגה. זהו העתון החידושי שאפשר לקרוא בהתחלה על הסוף בלי להקלל כדרך כמה עשרות פעמים ב"ציונות" מכל הסוגים, אם תחשבת לממשלה או שופכת קיטון של חרופים על גבי ניש.

גד גרינשטיין, צ. ה. ל.

אם ימשיך הקורא גרינשטיין בקריירה הבלשית שלו, ימצא את הסיבה: מערכת העולם הזה נולדה מתחת לכובע-הגרב.

הסרה רפובליקה

נייטרליזצתם בין המערב והמזרח הוחמה ב' נלינוכס האחרון (העולם הזה 710) שבו הנכם כתובים סיכום של מחלקת החקר שלכם על מצב יהודי בריה-המועצות, מאמר זה הוא סיווגי-סובייטי מובהק.

הגיע הזמן שתגלו את פרצופכם האמיתי, כי חלק ניכר מסוראיים הרבים מישראל, וחושב כי הנכם דוגלים בתורה המערבית, וחלק חושב כי הנכם דוגלים בתורה הקומוניסטית.

חיים סטה, תל אביב

מאניאנה והחיוניך

הרקבונו בחיוניך מקורו בחתפשות השקפת "מה זה כבר אכפת" גם כאן! אריה-החיוניך יודעים יפה את מלאת הסקסט-נאמט, ה"איר, נות" והמליצה, אך לתנך לחיצות למעשה אינם יודעים, משום אותה השקפה של "מאני-אנה, מה זה כבר איכפת?" והתוצאה: נוער קרייזיסטי, חושבן קפה וקולנוס חמד.

חן וייל

(אידיאליסטן מטרופ המאמין בחלוציות).

כשהקרייזלר והפוזות האמריקאיות הופכות סמל המדינה, קשה לרוש מן המורים לשיר את שיר-העמק במקום סמבה-מאניאנה.

הגידמים מהאו כה

קראתי את מאמרם הספרותי אודות הכמאי החדש בנינו, ואת נכבתו הנהלכת של "שחקן צעיר" (העולם הזה 708: 710). עתונכם מייצג אמנם את הרוח הצעיר, והוא נאמן ביותר לקו שהתנה לו, אולם לעיתים בחוסר אובייקטיביות בולטת. כוח צעיר זקוק לעידוד וראוי לו, אולם לא עד לירי ששטוש נכולות. אמנם אין צורך לקבל את דברי המבקרים הזוטותים, שהתקפו את ניניו, בתורה מסני, אולם עלינו להודות כי יש מאחוריהם כמה שנים של אסכולה אמנותית ופעולה בשטח זה.

מרים גרשין, גבעת רמב"ם

כשרון צעיר לא יגדל אם אין פתחים לפניו דרך להתפתחות. העולם הזה מנסה לתקן את העוול המשוער הנגרם זה שנים לכוחות צעירים בידי מבקרים שאהבנו את הישן עולה בהרבה על נכונותם לעזור לחדש.

מחירת מוזי מחתרת

מפליאה עמדתה הרבה כלפי התפרצויות הפרויד היתי, טובים לאין עבר הנו עברם חוקי החרום ששכלו. נני אנשים כאלה צריכים היו לפעול כשם שהתבטא בשעתו מפקד הפל-מיח' או כשם שפעלו יושבי הפלמ"ח בברז' דור ירושלים בקיץ אשתדך. מפני המקל ראום הם יותר מאשר מפני השמים, ובא יושב בו ניהם מאיצי לב, הם פליטי מחתרת לשעבר המהווים את "הרב להשכור" במהורה החדשה.

יוחנן רפלבסקי, הדרה

יומן "גבע"

פרסום שמי כהעולם הזה (707) עלול ליצור את הרושם, כאילו אני מחבר טקסטים ליומני נבע, אך אין זה נכון. בשעת לילה מאוחרת, רק פעם אחת בלבד - בשעת לילה מאוחרת, נתבלשתי בדחיותי לחבר בטקס ליומן אחר. נעניתי לבקשה מטעמי יודות, ואת הובטח לי להמנע מפרסום שמי.

עמואל הרוסי, תל-אביב

לוי' ירי

כשנכנס לפני 14 חודש, מקיים סלר מן המערכת העולם הזה, הייתה זאת מהפכה קטנה בתולדות העתונות היש-ראלית. כי באותו יום הפך העולם הזה לעתון הראשון (ועד כה היחיד) שהחיות עצמ-מערכת קבוע, שהקדיש את כל שעות יומו (ולפעמים גם לילו) לעתונו. התוצ-אות היו ברורות מיד: אפשר היה לתכנן רפורמיות חודשים מראש, אפשר היה לבזבז יום, יומיים של עבודה כדי להשיג תמונה אחת ויחידה.

החל מן השבוע שעבר, הופיע ברשימת המערכת, ליד שמו של מקסים, שם שני: דוד רובינגר, צלם העולם הזה במרחב ירושלים. דוד מתאים להעולם הזה מהר-בה בחינות: הוא בן 26, לשעבר מספק מחלקת-רגלים בקרבות על ירושלים. חוץ מזה יש לו - כפי שיוכחו הקוראים מתמונתו - זקן.

נדמה שהעולם הזה מעורב עתה בשעוריה בינלאומית.

לפני שבועיים נתקב לה ידיעה ממצרים כי אמין-אלמהדי, בנו של עוסמן באשא אל-מחרי, מי שהיה רמטכ"ל הצבא המצרי והרוח עקב שני רורית הנשק, הואשם אף הוא בשותפות במעילות (העולם הזה 709). חברו לפשע היה - לפי איתה ידיעה - יהודי זר, נתין אמריקאי, שלמד עם אמין אל-מהדי באותה מחלקה בקולג' ויקטוריה (האני גלי) באלכסנדריה.

האיש שהופתע ביותר מידיעה זו היה שלום כהן, עורך מדור ברחוב.

שלום הכיר את אמין אלמהדי הכרה רוב המשפחות השולטות במצרים, שלמדו באותו קולג' (דבר המאפשר לו, אנו, להוסיף לידיעות הישנות את הרקע האי-שי הנותן להן את המשמעות). הדבר שי עורר את דעתו הרבה של שלום הוא שבמחלקתו של אלמהדי בקולג' ויקטוריה למד רק יהודי אחד, המבטיח שאין לו זה שותפות בפשע המחובץ.

דוד רובינגר

המענין בכל הפרשה: איש לא העז לשאול אותו מדוע אין לו זקן. בשר-חות פרטיות הסבירו איש לרעה: שהוא, כנראה, ביישן, הוריד את הזקן כדי שלא יכירוהו ויבלבלו לו את המוח.

המסקנה של חברי המערכת: איז הם יודעים לגצל במידה מספקת את האהרה לעתונם. גם להם דרושים חיקי עור.

האזר

ה ש ע ר

במה מסתכל הקורא לראשונה, בנטלו לידיו את הגליון? בתמונת השער. הוא מסתכל בה, מתחיל לעלעל בעתון. אין הוא יודע מה עצומה העבודה המושקעת בתמונה אחת זו. הולך לו הצלם, מעמיד את המצלמה מול ה"אובייקט", תודה על אופיו. מחפש שם את האופייני לו, את הבעה הכנונה, המבט הנכון. מצלם 30, 40, לפעמים 50 תמונות. במעבדה מויע עליהן המפתח, מנסה "להוציא את המקסימום", בשים לב לאזהרה המודובכת עליהן: "הירות, שער!"

כשמנוח השלל על שולחן המערכת, יכול כל העמל הרב להיפסל חוץ דקה. משהו חסר. מה? משהו.

פעם מתוך 5 פעמים, בממוצע, נמצא שהמשהו ישנו. השלל עובר לשולחן המעמד. הלה דוגר על התמונות, מתיחד עם כל אחת מהן, מנסה למצוא את התמונה הטובה ביותר, למצוא לה את החיתוך הנכון.

התוצאה? למחרת יום הפרסום, מבול של מכתבים: נורא! חוסר-טעם! הפונה לא נכונה! האובייקט היה צריך לצחוק, במקום להיות (או לבכות במקום לחייך).

עד שבאם לחברים. החליטו: יבחרו הקוראים בעצמם את התמונה הנראית להם. לפיכך: יעבור נא כל קורא על עשרים התמונות המופיעות בשער הגליון, יבחר את התמונה הנראית לו כמתאימה ביותר לשער, יסמן אותה בצלב, יניח את הגליון במקום בטוח. בעבור שבוע הפרסם המערכת את התמונה הנראית לה כטובה ביותר - ויוכל כל קורא להשוות את טעמה לטעמו.

הקוראים ייבחרו כי הבעיה אינה קלה כל כך. ביחוד לא כשהנושא הוא מרים, בת-הגישטרון והצינבורון, המבורכת בעושר כה רב של הבעות-פנים עד כי בין 50 התמונות שצולמו אין אף עתי תמונות בעלות הבעות פנים הדומות זו לזו.

אשם - וניא נפלאא!

מאת דב איתן

צילם מקסים סלומון
 אחר ג'תוח חסר פניוח של התנהגות הח"כים והכנסת בשלושת חדשי ישיבתם, מוטב להסכים עם דברי ראש הממשלה. בהיותו נתון ברוגז משבר החינוך שהביא להפלת ממשלתו, טבע דוד בן-גוריון ברכת פרידה מקרית לח"כי האופוזיציה.

צעק ב"י גיי. לעבר האופוזיציה מנופף ידי כעס לפני הרמקול הידיד של דוכן הנואמים בכנסת, ופונה לימין ולשמאל הקיצוניים: "שלום, אך) לא להתראות!".

אך מי שעקב אחר דיוני נוהג הכנסת משך עשרות ישיבותיה יעלה בלבו, בלי משים, להרחיב ברכת פרידה זו לכל 119 הח"כים, לא לצמצמה לקיצוניים (כחרות, מק"י) בלבד.

נפלאות שלא הוגשמו:

הן ארבעים יום ילכו מאות אלפי ישראלים לקלפי, ישילו קולותיהם לטובת המפלגות השונות, יתו בכך, במידה רבה, את פרצופה של המדינה בארבע (או פחות) השנים הבאות.

בינתיים מתעתדת כנסת ישראל הארשונה להתחלל, אחר ישיבה כשנתיים וחצי (ליתר דיוק: שנתיים וחצי ושבוע), להעביר סמכויותיה ליורשיה. אולם עתה שעתם של 120 הח"כים המחזירים סמכויותיהם לעם, להראות לו (או לפחות ל-440 אלף בוחריהם) את שפעלו בימי כהונתם, את הצדקת ישיבתם, לפחות שלושה ימים בשבוע, בבניין הנאה שבמרכז רחוב המלך ג'ורג' בירושלים.

מתוך תקווה לחזור לאותו בניין הם עושים כן, מעל גבי במוח באסיפת בחירות, מתוך שורות מאמרי תעמולה, בין פניות אישיות לבוחרים. אלה שלא היו בשלטון מצביעים על שגגות השולטים, מבטיחים נצורות לעתיד לבוא. אלה שהחזיקו בשלטון מצביעים על הצלחותיהם, במידה שהו קיימות, מבטיחים אף הם נפלאות שתגשמה. במדויק, החל מראשון לאוגוסט 1951, למחרת יום הבחירות לכנסת השנייה.

לא עולים, לא חיילים: הח"כים, נציגי תריסר המפלגות (או הרשימות) שמשכורותיהם בלבד, מסתכמות, אגב, ביותר ממאתיים אלף לירות לשנה (בחמשים אלף לירות יותר מאשר תקציב משרד נסגעי המלחמה) הוכיחו עצמם, מלבד יצהק טבנקין השתקן, שפרש החורף, כקלי לשון ביותר, מובחים לכל, החל בחיקונים לחוק שירות הבטחון, כלה בשכר הדירה בדירות האפוסי רופוס על רכוש הנפקדים.

כולם היו אנשים רציניים, מיושבים בדעתם, בעלי הבנה רבה ומקצועות רבים (בין היתר: שמונה עורכי-דין, חמשה רבנים, פרופיסור אחד — בן-ציון דינבורג) אך בכל זאת לקו בחסר: למשל, לא היה ביניהם איש שעלה לישראל

אחר הקמת המדינה ("החדש" ביותר היה אריד שפטל, איש מפא"י שפרש לרא" שות עיריית ראשון- לציון ושעלה בשנת 1947), לא נראו נצי" גי הנוער, החיילים הקרביים, שהקימו את המדינה בדמם (וגם החיילים הלא- קרביים היו קומץ: יזהר הררי, סגן אלוף בתפקיד סגן יו"ר בית הדין הצ" באי העליון, חיים לנדאו, ראש מטה אצ"ל, יזהר סמילנסקי — קצין מודיעין), לא יוצגו ערביי יש" ראל במידה המתאימה לכוחם המספרי ועל ידי אנשים שי אינם כבולים בקשרים מפלגתיים מכ" בידים.

קשר שר שתיקה: אך מלבד זאת הצטיינו כל הח"כים, ממפא"י האוחזת ברסק השלטון, עד "חרות" שהיתה מאר רוצה לאחוז בו, בקשר השתיקה הגדול: אי-הבהרת המצב האמיתי להמוני העם.

הח"כים, בין שדיברו לפני אולם מלא, או לפני מושבים ריקים, לתוך עפרון הכתבניות (שהעביר את דבריהם לעמודי העתונים היומיים) ידעו את שלוש נקודות התורפה, המונעות את ייצוב המדינה: קליטת העולה (הגדולה), הוצאות הבטחון (הרבות), רמת החיים (הגבוהה). אולם כולם הבטיחו טובות, טובות בלבד, טובות באחריות. אנשי הקואליציה, בעלי השלטון, הבטיחו את הטובות למחר, כאשר אך יתכנסו. אנשי האופוזיציה, הצמאים לשלטון, הבטיחו את הטובות למחרתיים, כאשר הם ינהלו את העניינים.

אך לא נמצא ח"כ אחד, בעל אומץ הלב וההבנה, שהיה מוכן לומר את האמת, ואת האמת בלבד, להמוני העם, המוכנים לשמוע אותה, לסבול ממנה. בשעתה הקשה של בריטניה, אחר דנקירק, בימי הבלץ האיום על לונדון, נמצא ציר פרלמנט בריטי אחד (שהיה אותה שעה גם ראש הממשלה) שהיה מוכן להבטיח טוב וניצחון לעמו, אך הקדים לכך והסביר את המצב לאמיתו, ידע להבטיח לתקופה הקרובה שלושה דברים בלבד: דם, דמעות ויועץ.

בכנסת ישראל הראשונה לא נמצא איש שיסביר, כי ייתכן וביום מן הימים (רחוק למדי) יהיה טוב, אך בינתיים, בשש, שמונה או עשר השנים הבאות יהיה המצב חמור, תובע הקרבה, מצווה אימוץ כל הכוחות שבעם.

כתב האשמה:

בהעלימם מתושבי המדינה את העובדה, כי ביצוע המשימה הכבירה (שאין לה, ביחס, דוגמה בתולדות אנוש) של הבאת כמעט אלף עולים ליום, יחד עם הוצאות הבטחון המכבידות ורמת החיים המנופחת, גורמות לגרעון של כמעט מיליון דולר, במטבע זר, ליום, שאינו יכול להתכסות אלא על-ידי מגביות ומלוות, מנעו מהם להביץ מדוע בא עליהם סבל חומרי רב: מחסור במזונות, במצרכי הלבשה והנעלה, שירותים, שגררו אחריהם קיצוב קפדני של מנות זעירות.

ח"כי כנסת ישראל, הציוניים כביכול (מלבד שלושת אנשי מק"י, שני ערביי נצרת) שכחו לחלוטין, כי רוב העם הוא ציוני (בלי מרכאות), הפיק מקרבן לפני שלושים שנה מייבשי ביצות, לפני עשר שנים לוחמי מחתרת ומארגני העפלה, לפני שנתיים — בחיירי נוער לשדות הקרב, כמו ידיהם (ופיותיהם) הרסו נבחרת העם את הטובה והגדולה של מעלות העם: רוח התגובות, הקרבות.

הם ניכרו להתמסר לפולמוסי סרק הדדיים, להטלת חוקי צנע וחירום, מפנייה ישירה אל העם, מתביעה נאמנה ממצפונם. ייתכן כי מצוי הסבר להתנהגות זאת, לנקיטת דרך זאת, אך התוצאה האחת, הברורה היתה: פריסת דיגן הוהב, טבוע הכרזת המדינה ומלחמת העצמות, לאסימוני נחושת מחוקים, ולידי אי-שביעת רצון, רוח רעה.

עדות המזרח

למרות "שלוש הישוב מור" נאו מארצות המזרח מייצגי גים אותו רק 11 ה"כים, שאינם קרובים ביותר להמוני הספרדים. המקומיים, ודבעיותיהם המיוחדות. לא הועלו אף פעם אחת לר"י: הפלגת הספרדים לרעה בתור לעבודה, להתישבות; הקיפוח השיטתי של השכר נות ה"שחורות" (כמו שכר נת התקנה ושפירא בת"י אביב) ככלי השרותים הצ"י בוריים, כלי יוצא מן המזל. מפעם לפעם הושמעו הרעיון של יצירת מפלגה "אסיא" ת"י" רבתי, שתאחד את המוני הספרדים של הישוב הוותיק עם העדה החדשה מארצות ערב, אולם הרעיון לא נובש, לא הוצא לפועל. במקום זאת תנסה כל המפיגות להגדיר את מספר הכ"ספרדים והתימנים ברשימות מועמדיהן לכנסת השנייה, לצוד קולות הבוחרים הרגלי שים לנקודה זו.

בין שליחי עדות המזרח בי כנסת הראשונה: ישראל ישי עיהו, עפקן מפא"י, מקורב בן ג"י, לשעבר סקיד ממשיך לה, ואחד משלושת הח"כים התימנים.

משה כדעמי, עורכדיו ויו"ר העדה הספרדית בתל אביב ופו, המצטיין באייתלותו, אך ניתק רק שנתיים וחצי אחר הבחרו את ככלי מפלגתי תו שמנעו ממנו את השמעת דבריו הכנים.

אברהם אלמליח, מלשן וכן אחת המשפחות הספרדיות המכובדות, מסתפק בהרמת יד קואליציונית נאמנה, עני דת אות לגיון הכבוד הצרתי פתי ותיקון שגיאות ה"כים (כולד שגיאות דקדוק ערביות לתופיק. טובי).

המועמד השמאל

משה סנה היה רופא, עיתונאי וקצין צבאי, איש הציונות הכללית, מפ"ם והקומוניסטים. כח"כ הצטיין בקריאות כ"י ניים, עקיצות לאירכות ליריבים, וזכחים, הרבצות תורה. ככלי נאומיו פזל לעבר קהל הבוחרים. הסיבה: היותו מוע" מר, כבוה, (כנציג הקו הסטליני במפלגתו) לראשות ממשלת ישראל ביום התגשמות שאיפתו: ישראל, מדינה סוציאליסטית.

הבלתי תלויים

נתן פרידמנדיון, לשעבר ראש דח"י, שמואל מרדכי וערי ז'בוטינסקי, שהתרחקו מהירות, כלמו כח"כים בלתי תלוי יום, שהתקשו בקבלת רשות דיבור (הניתנת לפי מפתח סיעתי), אך בכנסת השנייה שוב לא יופיעו בלתי תלויים, בין כה. ההסבר הפשוט: הגבלת הסיעות בחוק הבחירות.

התישבות מפ"ם

אחרון ציונינג וישראל גלילו הם שני אנשי סיעה ב' היושבים בין הכסאות, שעה שפלגם במפלגה נשחק בין המיעוט הימני לרוב השמאלי בתוך מפ"ם.

הנשים. 4 ת"כיות (דבורה נצר, אסתר רוזאלינאר, שושנה פרסיק ורחל כהן), מתוך 11 הנשים שנבחרו לכנסת הראשונה.

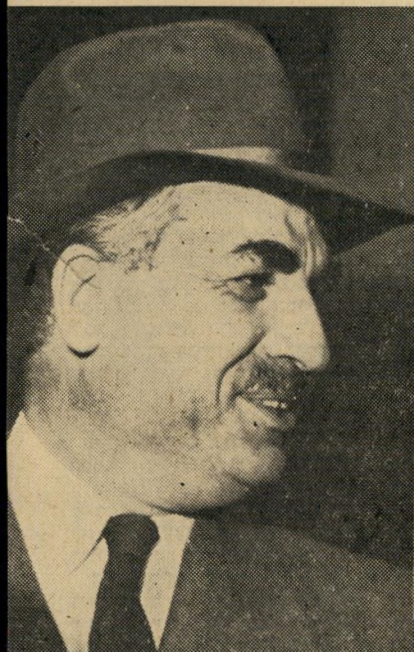
הערבים

עורך דין נצרת, אמין ג'רג'ורה, נציג הערבים (הנוצרים) בחסדי מפא"י ועיתונאי חיפאי ותופיק טובי, נציג הערבים (המוסלמים) (הנוצרים) בחסדי מק"י, שלא הרבו לפעול למען בוחריהם, להבטיח סטטוס נורמלי לעשירות האוכלוסיה החיה במדינה.

המועמד מימין

פרץ ברנשטיין, מנהיג הציונות הכללית, איננו מלהיב בהופעתו בעברות הקלוויה שבפיו. אך דבריו, במיוחד בשטח הכלכלי, המוכעים בשקט רב, נשמעים בהקשבה יתירה. הכלכלן ההולנדי ששימש שר המסחר והתעשייה בממשלה הזמנית, מקווה למצוא עצמו בראש ממשלה ישראלית ימנית.

הדת הפוליטית

בלא שייצגו אינטרסים של ממש, מהווים הדתיים קבוצת לחץ חזקה המשפיעה במידה רבה על חיי האזרח במדינה. אין בין יוסף בורג, איש השמאל בהפועל המזרחי, למושה שפירא, איש הימין בו, אלא הבדלי דעות על השיטה שיש לנקוט בה.

שלום. לדרך

יושב ראש הכנסת, יוסף שפרינצק, השולט בה כמות פטישן אמריותי השנונית ומבטו האבהי, נוטש גם הוא את 119 הניכיון, שולח להם (מתוך מכונת הדורה) שלום הייכני ויוצא לדרך.

נכנסים ויוצאים

כדומה להרכב חכ"ם אחרים מרבים מ. ביגון, מפקד האצ"ל לשעבר, א. קפלן, שר האוצר, בספורים בחיץ לארץ (אחד -- דרום אמריקה, השני -- לצפון אמריקה) ממעטים בעבודות כנסת ומוזמויות, אשר עם כל היותן מייגעות הן גם חיוניות.

הת"שבות מפא"י

כאין הצבעה בה צריך שמואל דיון, איש נהלל, לתת קולו מכנית, כשאר 45 חכ"י מפא"י למפלגתו, הוא מתפנה לשיחה עם כלתו רות, בנו משה, שנבחר לכנסת אך וזיתר על מושבו.

העם

אשיח מאונע

בתמונה מה נכח האורח לדעת כי היו בחירות במדינה. התוצאות לא אמרו, למעשה, ולא כלום: מספר הבוחרים היה זעום מדי. בכל זאת התנפלו כל המפלגות על התוצאות בקריאת-גיל, הוכיחו מה שאינו ניתן להוכחה: שזכו לנצחון אדיר, מכריע.

למחרת יום הבחירות לקונגרס החלה המערכה האמתית: מלחמת הבחירות ל- נכנסת השניה. הפעילה והנמרצת ביותר היתה, כרגיל, מפא"י. תועמלנה מס' 1, ב. ג., פתח בטכס חגיגי את מפעל קייזר-פרייזר (ראה להלן). טעה את טעותו הגדולה הראשונה במלחמת-התעמולה. כ- קבלו כמתנה מכונית-הדור מידו המפעל שפך אור מזור במקצה על סיסמתו השני קרית בבחירות אלה: "עגל הזהב או ימות המשיח". נביאי התנ"ך לא יבואו לבואו של משיח ממונע.

מפלגות

בכל זאת: תל"ם

כשנפסק, השבוע, מבול כרוזי הרחוב, עלוני התעמולה שהוצאו, כביכול, בשם התנועה לליכוד מזרחיים (תל"ם) נתברר כי רוב הטענות בדויות, מהפכת החצר לא התחוללה, דוד סיסון ואלהיו אלישר עדיין נוהגים בתנועה, יקשרו, בשעת הצורה, לגוש מפלגתי שימצאוהו לנכון. המתקבל על הדעת ביותר: רשימה ספר-דית קשרה בציונים הכלליים.

"בואו! מחלקים בגדים!" דוד סיסון, שנשאר יושב ראש הועד הפועל, כמקדום, חזר וסקר את תולדות התנועה: ועד העדה הספרדית בירושלים ניסה לג- בש בלתי מפלגתיים, נוער משכיל, לעבו-דה ציבורית, במסגרת המדינה החדשה, ייסד את תל"ם. תוך חודשים מעטים הופי-עלה שכבה חדשה מבין הספרדים, אנשי המזרח, שהקדישה את רוב מאמציה ל-קליטת העלייה החדשה ולהצלת גלויות ערב.

אחר הצלחה ניכרת בבחירות למועצות המקומיות (עין כרם, ג'ויבנה, כפר רוזנבלום) החליטה מפא"י, שההתיימרה לייצג את כל העולים החדשים, כולל מזרחיים, שהגיעה השעה לשים קץ לתל"ם. השיטה: חתימה מכפפים.

"חמישה עסקני תל"ם, אנשי מפא"י, גייסו, ערב אסיפה כללית, מאה וחמשים פועלים, עולים חדשים, שחזרו מעבודתם בפרברי ירושלים. סימנת הכינוס: "בואו! מחלקים בגדים!"

כאשר נתכנסו במרכז התנועה, מנעו את כניסתם של חברי הוועד הפועל לבתי מפלגתיים, הכריזו על אסיפת "מקבלים הבגדים" כחוקית, הדיחו את הוועד הפועל, לנוכח אוישות המשטרה ("כשיהיו מכות — נבואו!"). התאזרו חברי הוועד סבלנות, חיכו עד פיזור ההמון, כינסו אסיפה כללית שחוקיותה שוב לא היתה מוטלת בספק, חזרו ואישרו את סיסון כיו"ר הוועד הפועל, הביעו אומץ באלישר כראש התנועה (למרות שביקש להתפטר).

התוצאה הסופית: תזכיר לשר הפנים, המגנה את פעולות הפורשים; ייצוב ה-תנועה, שתבטיח שיבתו של אלישר לכ-נסת השנייה.

גחלים בוערות

לפתע הוצפו מערכות העיתונים, קירות הבתים, עלוני טסנטיל, בטאון תנועת כח-תרת חדשה: התעד לשחרור חברתי-לאומי בציון הכבלה.

לכרוך רוחני: אנשי לח"י לשעבר מהקיצוניים שבהם, מצאו עצמם חסרי עניין, החליטו לתבוע את עלבון המזון העברי הנדכא. לטהר את אוויר הארץ שאינו נקי, מרקבון והתפוררות, מהת-רוצחות מטורפת וחסרת תועלת. עלון המחתרת, גחלים, מתקיף את כל הניתן להתקיף, החל מההמון (המדינה) ההיסטרי, הסובל מאיירה מחניקה של פחד וכאב פתאום, של לכלוך רוחני וירידה נפשית וכלה בצה"ל — צבא ההבלגה.

לדעת וועד השחרור של שאוף לגני-טראליזציה של המזרח התיכון, ליצירת ברית אסיאתית ולניצול השפעה סוביי-טית (כתכסיס זמני).

אולם, בסיכומו של עניין, מתקבל רושם של קבוצת אנשים חולניים המגדירה את אורחי ישראל כיהודונים, את תגובת ממטלת ישראל לסכסוך החולה כצריחות עורב צרודות. על פני ששת עמודי ירחון המחתרת מושמעים גורמים רחוקים זה מזה כ- מנחם בגין (למרות ש"אין להתייחס ל-תנועת החירות בלעג") והעולם הזה, "שבועון החיילים המשוחררים, הפוח-דים, כנראה, ממלחמה אשר תחזירם ל-נשק".

עיתונאים, אנשי ציבור הגיבו על העלון בחיוך סלחני, אך שכחו כי קבוצה קטנה מזאת ("חזית המולדת") ביצעה את רצח הרוזן פולקה ברנדוט, מתוך אומץ, והי-טילה מהומה במערכות הבטחון הישרא-ליות למשך חודשים.

ציונות

במקום קונגרס. קולנוע

צעיר משופם, הדור לבוש, שהביא את הקלפי של שיכון גביים לבית החלוצות בחיפה, מקום מושב ועדת הבחירות המר-כיות לקונגרס הציוני, הגדיר את הבחתי-רות במלה תלת-הברתית: אי-סדר.

רוב תושבי השיכון הם חברי מפא"י, שנהגמו כאשר ליו"ר הקלפי מונה איש מפ"ם. אחר סכסוכים והאשמות הדדיות (תגרת ידדים, ניפוח שמשות) התוך איש-חירות בין נציגי מחנה הפועלים המפולג. אך, בדרך כלל, התייחס האדם בחיוב בשוויון נפש לבחירות האלה. הנוער לת-לג מתוך אדישות. חוקנים הצביעו מני-טטימינטים אישיים ("בחרתי לכל הקני-גרסים, אף הייתי באחד מהם וזכיתי ל-חוקן את ידו של שמריהו ליו"ר"). רוב השוקלים דחו את הבחירות לשעות הערב. התוצאה: סרט הקולנוע עניין יוחר, ביטל את הטלת פתק הבחירות לארגו הקלפי.

המשק

הזכויות מתאימה ל-

במידה שהתמלא אולם הענק "קייזר-פרייזר" אורחים שבא-המפעל פתחה ההתעניינות במ-מבריקות החדשות, שירדו מה-שלל הצבעים של המכוניות ה-התמוג בונווי השמלות והחליפות-רות, שיצאו לפני ימים מספר מתו-התפורות.

תוך רגעים התרכזה ההתעניינות הק-באורחות הגנדרניות שלא החמיצו את-ההזדמנות למשוך את עיני הגברים: בנות חווה, בטעמן הטבעי, ידעו להימצא ליד המכונית ההולמת את צבע לבושן. סימנת הנשים לגברים: "תראה כיצד מתאימה המכונית לחליפתי!"

זכויות ודגים מקולקלים

ברשימת החסרות הישראליות המיוע-דות לסחר חליפין במסגרת החוזים המס-חריים, הביין-לאומיים, הופיע מצרך חדש — מכוניות לוקסוס "מיד אין ישראל". מי שאינו מאמין בכך, יכול להוכח באותיות הפלדה העבריות בגוף המכונית "קייזר-פרייזר".

חוני מכירה בסך של 4.5 מיליון דולר נחתמו כבר עם שש ארצות (פיילנד, גרמניה, שוודיה, צרפת, תורכיה ומוס-כות בריטיות באפריקה). ארצות אלה אינן בגוש הדולר ואין להן מטבע (קשה עובר לסוחר כדי לקנות מכונות, באופן שיר, בארה"ב. לישראל, לעומת זאת, אפשר לשלם בשוה-כסף: בתים מוכנים, גייר ועצים מפילנד; פלדה ומכוניות חקלאיות משוודיה; כימיקלים וזבל כ-מי מונרווגיה; דגים מתורכיה; אוטו-בוסים מצרפת; פירות יבשים מאפריקה.

הרווח הישראלי (תמורת ההרכבה) הוא כשליש המחזור: 4.5 המיליון חוסכים לנו 1.5 מיליון דולר בהוצאת במטבע זה. חסכון זה יגדל כאשר תיפתר בעיית אספקת חמרי ריפוד וזיגוג מתוצרת הא-רץ.

אך החיסכון ייהפך לרווח של ממש, כאשר בקניית הסחורות בחו"ל יספלו מומחים ולא יחליפו את המכוניות בסחור-רות פחותות ערך, כפי שקרה לא פעם. החלפת אריגינו והדרינו בגדים מקולק-לים, ביצים סרוחות לא היו מהמאירעות הנדירים.

נפילת החתול

משה יחזקאל גולדמן כבר ראה רבות בחייו. לפני 57 שנה נולד בטרנובוג, פולניה. אביו ניהל בנק קטן והוא עזר בעסקיו. העסקים היו לא רעים, אולם כשפולניה השיגה את עצמאותה בשנת 1918 החלו הפירוט ציבוריים. גולדמן עקר לגרמניה ולאחר השתלמות מסחרית מקצועית פתח בתי מסחר גדולים לתע-שית אפנת גברים. בשנת 1933, כשעלה היטלר לשלטון, חיסל את עסקיו ועלה ארצה. פה פיתח את תעשיית ומסחר אפי-נת הגברים, עמד בראש א. ב. ג. (אפנת בניו יורק). גם פה היו העסקים לא רעים לגמרי. בכל הערים הגדולות בארץ הוקמו סניפים כשפרצה מלחמת העולם, הפך הספק הראשי של בניו שרד לקציני הצבא.

צו הקיצוב של ההלבשה וההנעלה נפל כרעם משמים בהרים על א. ב. ג.: חנוי יות סקסטיל וסודקית, שסחורותיהן תוב-עות מספר נקודות מועט נאבקו קשות על קיומן, וכל שכן א. ב. ג. שמוצריה מצריכים מספר נקודות רב. אבל משה גולדמן החליט החלטה: כיהודי מנוסה יפול כחתול — על ארבע רגליו. אחר שידולים עלה בידו להתקשר עם בעל הון בארה"ב שיעביר את כספו לישראל בצורת ייבוא סחורות "טרופי-קנה". גם האוצר הסכים ולמשרד המסחר והתעשייה קמה הרוחה — נמצא כיסוי לרבות נקודות מבלי להוציא אף פר-במטבע זר: חליפה מלאה ב-30 נקודות וזוג מכנסים ב-11 נקודות. הסחורות נכ-ללו במסגרת "לכל", למרות שהמחירים חורגים ממסגרת הצנע.

כבר ביום הראשון למכירה הודגבו תורים ארוכים של ניכספים למכנסים, אבל גם 11 נקודות אינן קליפת השום כיום. (עברה שנה והצרכן לא קיבל אלא מחצית המכסה של נקודות). גולדמן הוא סוחר פקה. אין נקודות כיום, התיינה בעוד שבועיים (לפי הבטחת יעקב ג'יי). בני-תים הזמן את החליפתן או זוג המכנסים ועד שהעבודה תבוצע, תהיינה גם נקודות. התנויות של א. ב. ג. שוקקות לקוחות

משה יחזקאל (א.ב.ג.) גולדמן על ארבע רגליו

התוצאה: להיטות רבה אחר פרסום מודעות במעריב. בגלל המחסור בנייר, מצד אחד, רצון לקוחות בפרסום מודעות, מצד שני, החליטה המנהלה להנהיג קיצוב במוד-עות, על סמך שיטה תלת-סעיפית: שום מודעה לא תעלה בגודלה על שמונה אינץ' (כ"ד ס"מ), שום מומין לא יוכל לפרסם מודעה יותר מפעמיים בשבוע; שום מוסד ציבורי, בית ספר, הוצאת ספרים, לא ינהנה מהנחה. התוצאה הראשונה: הצפת מעריב (שמחיריו עבור מודעות הם היקרים במד-דינה) בבקשות לפרסום מודעות במס-גרת הקיצוב החדש.

חקירות

קודם כל: פס"ד מוות

כשנתחדשה החקירה של הוועדה הפרי-למנטרית בדבר ההתעללות במחנה גלמה, ישב דניאל רפול, העד הראשי באותו יום, בבית המשפט מזה שלש שעות. רפול נשאל בית המשפט, אשר בו יושבת הועד-דה, היה תפוס. בית דין לפשעים חמורים הקריא פסק דין מוחת וגד בימל נורי מדהגן, מדחון, היה לחכות עד שהאולם יתפנה. מדחון, בן 24, רצח לפני שנתיים את השומרים זיאן נקר ואלו ששון באל-חמה שבירום, ברח מעבר לגבול, הסתגן שנית לארץ וזוהה על ידי עד ארזה לרצח. מדחון קיבל את גור הדין בשלות נפש, כאילו לא הבין את המדובר. אותה עצה הועמדה בפני אותו בית דין אחד מהעדים ששינה את עדותו והואשם בע-יות שקר. אחר הוצאו שניהם כבולים באויקום כשהגידון למוות מחייך והעצור באשפת עדות שקר חיוור כסיו. מיד פרס למחירי העולם הזה.

בחירות: לקראת התמודדות

בבחירות לכנסת הראשונה הצביעו האזרחים על סמך סיסמאות וזכרונות. בבחירות לכנסת השנייה עומד לרשותם מצפן בטוח יותר: פעולות המפלגות ב-3 השנים האחרונות, המאפשרות הערכה מדויקת של פעולותיהן בשנים הקרובות וניתוח סיסמאותיהן בפרוט מערכת הבחירות הכבדה: —

מק"י: פועלת בעיקר להרחקת ישראל מתחום השליטה האמריקאית. להתאמתה לצרכים הפוליטיים והצבאיים של ברית המועצות. היא לא תמשוך קולות בגוף עצמאי נפרד, אלא כנציגתה הרשמית של התנועה הקומוניסטית העולמית. ברחוב הערבי מופיעה מק"י כמפלגה יחידה המאחדת על בסיס של שיוון חברים עבריים וערביים מבטאת בכנות את שאיפת המעוט הערבי לשיוון זכויות.

מפ"ם: נמצאת במצב המזור של מפלגה הדוגלת בקי סטאליני אדוק, אפילו בעניינים פנים-קומוניסטיים (טיטו), בה בשעה שהמחנה הסטאליני העולמי רואה בה מפלגה טיטואית-למעשה. כוחה האמיתי של מפ"ם נובע מן הפרסטיז' שהוא תוצאת עברם החלוצי וההגנתי המפורא של שני חלקיה העיקריים (השומר-הצעיר וסיעה-ב'). היא תמשוך את קולות הבוחרים השמאליים הקיצוניים, המעדיפים מפלגה קומוניסטית-לאומית (למעשה, לא להלכה) על מפלגה קומוניסטית סובייטית מובהקת.

מפא"י: תופיע בבחירות כנציגת המשטר הקיים, על כל הטוב והרע בו. אחרי שמילאה את הבטחתה לקיים את קבוצת-גלויות בכל התנאים, תוכל לדרוש מן הבוחרים שיאמינו לה כי תמשיך במעל זה בכל מחיר. אפשר לצפות שמפא"י תמשיך להשתמש באמצעי השלטון כדי לתת יתרונות לסקטור ההסתדרותי (על חשבון הסקטור הפרטי); תמשיך להעיס על המעוט הערבי מתוך תקווה שיצא מן המדינה; תמשיך להסתח קו פרו-אמריקאי מובהק בסיסמאות נייטראליות.

הפרוגרסיביים: שותפיה של מפא"י מכל הבחינות. מתונים ממנה במדיניות המחלישה את הסקטור הפרטי. ימשכו את קולות בני המעמד הבינוני (שהתמעטו) המוכנים להמשיך במשטר הקיים, ואת קולות העולים מגרמניה הקשורים אליהם בקשרי זכרונות.

הדתניים: מפולגים לארבע מפלגות עיקריות, המאוחדות כולן במושכל-ראשון אחד: השתלטות המצוות הדתיות על חיי המדינה קודמת לכל ענין אחר, פוליטי או כלכלי. כל הדתיים ישתמשו במעמדם בכנסת כדי להכריח את שאר המפלגות לספק את דרישותיהם הדתיות. הבהולים ביניהם: מידת הקיצוניות (אגודת ישראל — מזרחי); האוריינטציה המעמדית (המזרחי — הפועל-המזרחי).

הציונים הכלליים: מפלגה המאגדת בקירבה שני זרמים שונים: (א) הגושים הכלכליים של המעמד הבינוני (פרדסים, בעלי-תעשייה, סוחרים) המעוניינים שבבירת המשטר ההסתדרותי במדינה מבחינה כלכלית, והמאוגדים מסביב לישראל רוקח; (ב) נושאי אידיאלוגיה העל-מעמדית בתנועה הציונית בגולה, המרוכזים מסביב לפרץ ברושטיין. אם יזכו לנצחון מפתיע ינסו להקים ממשלה ימנית, שתהיה שונה ממשלה ב. ג. רק ביחס להעדפת היוזמה הפרטית על הסקטור ההסתדרותי. אם לא יזכו לנצחון מכריע, ינסו לקואליציה עם מפא"י (בתנאי שקבלו, לפחות, את משרד האוצר ומשרד המסחר-והתעשייה), ישתדלו להשפיע על מפא"י להעניק שיוון זכויות לשני הסקטורים הכלכליים.

חרות: לא תוכל להתחרות בציונים-הכלליים בהטפה אנטי-סוציאליסטית. כוחה האמיתי בהטפה לאומנית קיצונית, לכיבוש מידי של שטחי הממלכה הידומה, כפתרון לכל ליקויי המדינה. אין הבדל מהותי בין חרות ובין מפא"י, הפרוגרסיביים, הדתיים והציונים-הכלליים בנייה לצד האמריקאי בוויה הבינלאומית, באמונה שיש גלגול עמדה בלתי-פשרנית כלפי מדינות המרחב ולשכנע ע"י לחץ כלכלי מתמידי את בני המעוט הערבי לצאת מן המדינה.

עמדתו להנאתו הפרטית, זוכה בעל המס' עדה. ההנמקה: אין העד בריסמאכ.

אונס עם סיבוכים

התלונה הראשונה שהוגשה למשטרה על-ידי עולה חדשה מחמת המחנות בארץ היתה, כי היא נאנסה פעמיים על ידי אדם, שאותו הכירה במרסי שבצרפת, שעה שהיתה בדרך לארץ. המשטרה פתחה בחקירה, האיש — תייר — נעצר והודה במעשהו. הוא שוחרר בערבות וחיכה לסיום החקירה. לפתע נתקבלה תלונה על מקרה אונס שלישי. שכבאו הפעם לעצרו נתברר, כי הוא עזב את הארץ, נסע לקפריסין על מנת לשו. ואמנם חזר האיש מקפריסין כעבור כמה שבועות והתייצב במשטרה.

אחר ששוחרר שוב בערבות חל מפנה בדרמה של העולה החדשה והתייר. הצירה הופיעה במשטרה וביקשה לבטל את האשמה נגד הנאנסם מאחר שנתפתחו ביניהם רגשי אהבה והם עומדים להנשא. לאור התפתחות זאת קצרה ידו של החוקר מלעשות דבר. כל חוקר שיש להסל תיק מעין זה. בפרט כאשר קיים תקדים מבית המשפט בחיפה בו שימשו נשואים יסוד מספיק לביטול האשמת אונס. אולם המפנה שבא לבסוף היה בלתי צפוי עוד יותר, דמויני ממש: נתגלה לזוג כי קיימת ביניהם קרבה משפחתית מבלי שהיה להם קודם לכן שמץ של מושג על כך.

הדבר הסתכן כדי כך, שאי אפשר לעי רוח את הנשואין (מפאת הקרבה המשיפחתית) ואילו ללא נשואין אין מקום לביטול האשמה. אך כדי שתוכל להתנהל חקירה מחודשת יצית לבוא תלונה חדשה — והיא לא באה. הפעם הבינה האשה את התייר שלא וכה להיות בעלה וסלחה לו. הוא עזר לה להתחדר ויצא את הארץ, כנראה על מנת להימנע מסיבוכים נוספים.

פשעים

למכירה: שדה תעופה

אחרי שנים של עמל כמלצר הצליח שלמה גנסר לחסוך כמה מאות לירות ועזו חשקו לרכוש לו מגרש. אדמה, רק אדמה — זהו הבטחון, זהו העתיד, יעץ לו אחד הלקוחות בבית הקפה, אדם הבקיא בפנינסים ועניני מסחר.

גנסר הפליג למשרד מתווך-המגרשים לזונברג כדי לעשות משהו בכספו. את הפירמה הכיר מהמודעות הדחופות בע' תונים. אמנם האיר לו המול פנים: אך כנס למשרד והשמיע את אשר בלבו, קפץ לזונברג ממקומו: "יש לי באמת

תפסו אנשי הועדה הפרלמנטרית את מקור מותיהם ואחריהם באו העתונאים, שהיו כה עסוקים בחקירת גילמה עד כי לא מצאו ענין, פרט לאחד, להאזין לפסק דין הממת נגד הערבי.

השוטרים לא אהבו חיוך: במקומו של הסיניור וילנר ישב עתה דני דפול, בן ה-16 וחצי, שנעצר ביחד עם אחיו אליהו ב. ליל הכנסת" בירושלים, החזוק במחנה גילמה משך שבוע ימים, והועבר אח"כ לכלא ירושלים. העז פתח בהערות פסקניות בענין "סולל בונה", המפקח הכללי של המשטרה, יחזקאל סחר, מי ומי ראוי לשאת את השם היפה "יהודי", וכיוצא באלה.

מה הקשר בין "סולל בונה" והמשטרה, מחנה גילמה והתעללויות? הסביר דני דפול: "לא היה טעם להתלונן על השוטר, היו אולי מפתרים אותו ולמחרת ממנים אותו למנהל אצל "סולל בונה".

אם לדון לפי דברי העד בן ה-16 וחצי, נמצאים כיום בשורות "סולל בונה" כש' לושט אלפים שוטרים לשעבר. אבל העד הודה בעקיפין, כי הוא מתחכם. "הייתי מחייך בזמן התעלמות ה"בוקר", לכאורה אין זה נורא לחייך, אלא ששוטרים במחנה גילמה לא סבלו, לדבריו, את הגישה האופטימית הזאת לחיים. החיוך עלה לו בשלושים נפילות ארצה. החזוקת הילם בכיס עלתה בשתי בעי' טות של השוטר-הטבח של המחנה. אחר צו לומר לקצין "תודה רבה אדוני הקצין".

שאלה: "איזה קצין?" תשובה: "איני זוכר את שמו". שאלה: "איזו דרגה היתה לו?" תשובה: "אני לא מבדיל, רק יודע שהיו לו כאלה שלושה פל"פ ל"ם על הכתפיים". "מה דיברו ביניהם השוטרים במחנה גילמה?" "אף לפע' מים", הסביר דפול. "בדרך כלל — מלים לא יפות, שאנו, האדוקים, לא רגילים לזה". פעם אחת, משרצו על המגרש, צעק שוטר אחד לחברו, שעמד על הגג ליד מבונת יריה ברן: "כוון את הברן למגרש".

הועדה הסתפקה בעדותו של דפול, גבתה עדות גם מפי שוטר מחנה גילמה, שהצטיין בזכרון לקוי, ושבה לירושלים.

משפט

כחבר מפא"י, לא כלום

לפני חצי שנה נכנס אדם לבוש דור למסעדת "מרכז", בעיר התחתית בחיפה, הזמין מנת נקניקיות עם סלט תפוחי אדמה. כאשר הוגש האוכל, טעם האורח מההקניקיה, אכל את תפוחי האדמה, ארו

ועדת החקירה בהפסקה • בדרך כלל, מלים לא יפות

יש לי משהו יוצא מן הכלל בשבילך. באת ברגע המתאים. אבל זה דחוף, תן 600 לירות ואני מוכר לך חלקה בהודמ" נות". כאשר המלצר שאל למקומה של החלקה הסביר הסותר, כי המדובר בשכר נתיחן בדרום, לא רחוק מרחובות. המלצר אץ למכרוו המומחים כדי להחזיק, שהרי היה עליו לתת את התשובה מיד. היועצים אמרו: "חטוף ואל תדבר", כי לפי גודל המגרש היה זה כדאי במאד. גנסר אץ בחזרה למשרד, שילה את הכסף, קיבל קבלה שהכילה את מספר החלקה של המגרש ונדבר עם המוכר לצאת יום אחד למקום כדי לסקור את רכושו.

מיטין: יוחנן באדר, יו"ר הועדה חנה למדן, יועצה המשפטי עו"ד אילת.

רכש לו שם טוב בשחקים הבינלאומיים. יום אחד החליט חובב בולים בבראזיל לרכוש לו סדרת בולים ישראלים בסכום 10,000 דולרים. כדי לנצוץ מצע עם סוחר בולים מקצועי (כנראה היתה לו סיבה לכך) הלך למכרתו היהודית, כדי לשאל אותה אם הבל בסדר עם הבולים שרכש. היהודיה הכירה בחזרה אחרת, שביקרה פעם בארץ ושהכירה בחזרה שלישית, בת אחד הקיבוצים בגליל. עשו פעולה משותפת, הניחו את הבולים במע" טפה גדולה ושלחו אותה לישראל רשו' מה ומבוטחת בסכום של 10 אלפים דולרים.

החברה הישראלית קיבלה את הבולים והלכה לבדוק את הדבר אצל קרובה (העובד במשרד הוואר). הוא בחן את הבולים: הכל היה בסדר פרט לסידרה אחת, שהיתה, לדבריו, מוויפת. הוא מסר את הדבר למשטרה ואת שאר הבולים שלח בחזרה לבראזיל בצירוף הוואר: אפשר לקנות.

משפתחה המשטרה בחקירה בדבר מקור הבולים נתגלה, כי הללו נשלחו על ידי סוחר בולים מתל-אביב למכרם בבראזיל. השולח לא זייף את הבולים. הפטריוטיות ובו תמונת בולים בצבעם ובגודלם הטבעיים, גור אותם יפה, הדביקם על מעטפות ושלחם לעצמו. פקידי הוואר לא הרגישו בדבר, חתמו על המע" טפות והאיש קיבל את הבולים מוחתמים. ואו הוציאו לשוק.

התוצאה: המשטרה העבירה תוכיר למנהל הוואר, בו היא מביעה את דעתה, כי יש לאסור הדפסת בולים ממשלתיים בצבעים הטבעיים ובגודל האמתי, שאם יוכלו להשתמש בזה רמאים. אולם כפי שנתברר אחר כך, לא היו הבולים שהוד' פסו בלוח מדויקים בגודלם: הם היו גדולים בשני שליש מילימטר מהבול הרשמי. כי אלמלא זה, אפשר היה לת' בוע את הדפסים לדיון.

(המשיך לעמוד 11)

שני מיני אטרקציות: כאשר בנו את הטיילת הבטיחו לב הטיילת היפה ביותר בעולם. היחידים שסברו כך היו בנייטרים על חוף ימה של תל-אביב. עבורם היתה הטיילת יציע ב-סינרם לקנות כניסה אליו אף בכסף. גם כיום מושך אליו המעקה המודרני אלא מסתכלים לאופק האינסופי, באניות המפליגות בים. אולם אין מונע שבשביל רבים נשארה האטרקציה האמיתית הרבה יותר

הדגים חזרו למים: השבוע הרגישו מצילי תל-אביב הוותיקים כזלים שחזרו למים. הם נשמו לרווחה: במשך כל החורף שמשו רובם כפקחים בשירות העירייה, לבשו את המדים העירוניים שהסתירו את שזפון גופם מהקייץ הקודם. הסתובבו מודאגים, חששו לקראת הקייץ. עתה חזרו לכס מלכותם, עם הכובע המקסיקני רחב-השוליים, על חסקה בעלת ווחק, נעו בין הגלים, פקחו על התנועה במים, השגיחו שלא יקרה אסון.

שפת-ים
הוארית

לא יפהירדנו! הזוג הצעיר המשחק בגלגל והתינוק העושה את צעדיו הראשונים במים אינם יודעים קרוא, ולכן גם אינם יודעים על האיסור שחל על כניסתם למים. עדיין אין הם בני 9. מלבד זאת: לכלוך או, מומחים לא מבהילים אותם. אי אפשר להאמין שלמים הצלולים ולקצף הגלים יכול להיות קשר עם חידקים.

כמעט כל צעיר תל-אביבי אמר פעם לצעירה: "בואי ואלמד אותך לשחות". בדרך כלל היה זה תירוץ כדי להיכנס עם נערה צעירה (כפי בדרך כלל נסתיימו רוב השיעורים כגל צונן). אף מקרה זה אינו יוצא מן הכלל: הבחורה לא רצתה להרטיב את השערות ועזבה

שתי נערות עצמאיות: יש חוף אחד בארץ בו מתקבצות אלה שיש להן מה להראות: חוף הרצליה. בשבתות, נוהרות לשם מאות משפחות במכוניות פרטיות או במוניות להתרחץ בים, לשחק על החוף הרחב, לשתות משהו קר על מרפסת מלון השרון... ולהתלחש על הנשים. אך לשם מה להרחיק נסוע כאשר חוף ת"א פתוח ושוב? מלבד זה אין ההתחרות בבגדי ים בחוף תל-אביב גדולה ולכן דרישה התאמצות קטנה בלבד כדי למשוך קהל סקרנים העומד על המעקה ומסתכל בהנאה. ולא רק שאפשר להשתרע על החול המזוהב ועל כןרסות נוחות, להשתזף בשמש, אלא אפשר גם להתרחץ עתה. וכשקהל של עשרות, המתחלף כל רגע, עוקב אחרי כל תנועה, מתווספת להנאת הים הרגשה נעימה כאילו נמצאים על במה. השתיים, המשמנות את גופן כדי להשתזף היטב, מסרבות לקבל את ההצעות האדיבות הבאות מכיוון המעקה: "אולי אפשר לעזור?"

בני תל-אביב את שהרבו לטייל ה"בלאש" שאין לזד סקרנים. אז זה בכל זאת, קרובה ומושכת.

חוסר סבלנות: שלוש התלמידות לא יכלו לחכות עד גמר הלימודים: הסתלקו בהפסקה הגדולה מבה"ס ורצו לכמה רגעים לשפת הים הקרובה להתחיל את עונת הרחצה שלהן.

בגיל הנכון: במשך שנה שלמה, עמד חוף ימה של תל-אביב שומם, ומגרה. בני העיר זכרו את הימים הטובים — לפני פלישות החיזקים — וזרים נצלו בשרב ורטנו על בזבוז כזה של מתנות הטבע. עתה שוב מלא החוף קהל רב, ביניהם זרים רבים (מהקורפוט) הדיפלומטי וחברות התעופה). אך על אף האיטור להכניס ילדים מתחת לגיל 9 ילמים, רוחצות האמהות (כולל: זרים) את ילדיהן במים, וההגיון הפשוט שעליו מסתמך כל אדם — ובעיקר עקרות בית — אינו יכול להבין מדוע, אם לבן עשר מותר, יהיה אסור לבן שלוש. ואם רוצים לגדל דור של ימאים, אין טעם לבזבז את הזמן — כדאי להתחיל מוקדם, בגיל הנכון.

הים
נ-אביבה

גד ים מפוצל) זמים, לביום שיעור בשחייה. את המים — והבחור נדיב-הלב — בכעס.

תחרות הבחירות

של

העולם הזה

כל אורח במדינה מצויר לעצמו, לפני הבחירות, תמונה מסוימת של התוצאות. האם בקיאת בהלך הרוחות ברחוב? האם יש לך חוש-שניתוח מפותח? אם כן: נסה לחשב את התוצאות הסופיות של הבחירות לכנסת השנייה באחוזים, רשום אותי ושלח אותו עד יום 15.7.51 למערכת העולם הזה, ת.ד. 136, רח' לילינבלום 12, תל-אביב. (תחרות הבחירות).

לדוגמה:

השם:

הכתובת:

הגיל:

אני מנחש את תוצאות הבחירות הבאות כדלהלן:

12 %	מפא"י
12 %	מק"י
12 %	מפ"ם
12 %	פרוגרסיביים
12 %	ציונים-כלליים
12 %	חרות
12 %	דתיים
16 %	אחרים
100 %	בס"ה

בין בעלי הניחושים שיתאמתו תוגרלנה 3 טיסות לאלית.

קורס דו-חדשי (פעמיים בשבוע) לקצרות עברית

מטעם "אולפן גר"ג" מתחיל בחיפה ב-1 ביולי ש.ז. פרטים בימים א.ה. ה.ו. אצל מר ח. ברקמא (קמפינסקי), רחוב פבונר 19. בתל-אביב ב-2 ביולי ש.ז. פרטים בימים ב.ג. במלון "אירופה", רח' אלנבי 42, טלפון 2913. בירושלים ב-3 ביולי ש.ז. פרטים ביום ד' במלון "ויטא", רח' המלך דוד 21, טלפון 2515.

ההצגה מובטחת!

החלה גם ההרשמה לקורס חדש למתחילים בקצרות אנגלית.

גלגלים קטנים המאפשרים לשגריר להסב עצמו לכל צד.

מפקד שיטת אניות הצי הישראלי ש-ביקרה במימי ארה"ב, שלמה אראל, שיתף עצמו בצער הנערות שבאו להיפרד, בוכיות, ממלחי ישראל טרם הפליגם מניו-יורק, אך הסביר שלולי הוראותיו החמורות לצוותי האניות היו אלה משאירים מאחוריהם לבבות שבורים ב"מספר רב יותר.

יהודה (עלילות עקיבא) **בורלא** סיכם לפני מכירתו את הדרך בה השיג תלמי בניו על תגלית המאה ה-20 ששמה רדיו: בנו עודד, המשתלם בצורך בניו יורק, הפך קריין "קול-אמריקה" בעב-רית; בתו עפרה, שנישאה השבוע, — קריינית "גלי צה"ל"; בנו יאיר — חזן-בב רדיו, המשדר וקולט להנאתו.

צירה השלישי של ישראל במוסקבה, **ד"ר שמואל ארישיב**, לא נחפו להגיע למקום עבודתו החוש. בעזבו את צירותו בפרג לא השתמש בקשר האוויר, כיכר לנסוע ברכבת המזרח-אירופית. לחגיגת ברה-המצוה של **יצחק אה"ע**, הילד היחיד שניצל ממטוס עליית הנער שאבד בנורבגיה, שיגר משרד הדתות תלית ותפילין, בנק נורבגי חשבו לזכותו, העולה על חמשת אלפים לירות.

מלבד תמונות כסאות

מתיאס רקושי, היהודי בעל הדינאים התותבות עשויות הפלדה, שהפך סגן ראש ממשלת הונגריה, הוציא השבוע הוראה, חתומה עליידו, בה ציווה לחדול מהנהוג לתלות את תמונתו מעל תמונותיהם של לנין וסטלין. המצב הניכר: "מקום תמונתו של החבר ראקושי הוא בין שני המנהיגים הסובייטיים או מתחתם."

כאשר צלמים זרזים ניסו לצלם את **פארוק**, מלך מצרים, המבלה את ירח הדבש שלו באי קפרי, החליט לנקוט באמצעי נגד: עצר במכוניתו, נטל את מצלמת הצלם, הוציא את הסרט, עליו הוטבעה דמות **נארימון**, המלכה, ודמותו שלו, החליפו בכליל סרט חדש שנשא עמו לשעת צורך מעין זו.

שר הדתות, **הרב יהודה ליב הכהן מליבון**, חובץ את חידוש הסנהדרין (בית הדין הישראלי העליון, בן 71 החברים, בימים קדומים) בירושלים, מאז הקמת המדינה. השבוע זכה לעידוד רציני: נדבנית יהודית מאנגליה העבירה שבעים ואחד כסאות, רפודי-עור, לשיי-מוש של 71 חברי הסנהדרין העתיד, לירושלים.

אחר שנהגי שרים ופקידי ממשלה גבו-הים הרבו לשבת באולם ההמתנה של משרד ראש הממשלה, נדרש מתנוד שיח רף את נפשו, יתבע את סילוקם של הגנים מהאולם. המתנדב: שר החכמה, **דב יוסף**, שהסביר להם קצרות: — "מקומכם אינו כאן."

שלוש שנים לאחר שמערכת על המש"מ כינתה את החיכ **הזל קוק**, משתמט מניוס" נאלצה להתפייס עמו בפומבי, כדי להימנע מתשלום פיצויים שהיו מתבטאים בסכומי כסף ניכרים.

שבוע אחר מות אשתו מרגוט, הודיע אלוף **יצחק שדה** על הדפסת הקרו-בה של תולדות חייו שיקובצו בספר שייקרא, "פנקס פתוח", לא יסתיר פרט מחיי מייסד הפלמ"ח שהפך חסיד הקומיני-פורם.

הוורד קינדלברגר, אחד מגדולי יצרני המטוסים בארצות הברית מצא נוס-חה מתאימה למכירת מוצריו: מטוס דו-מה לביצה. יש למוכרו כל עוד הוא טרי (ולא איבד יתרונותיו בגלל ייצור טיפוסים חדישים יותר).

כאשר **ברטרנד רוסה**, הפילוסוף הבריט שזכה השנה בפרס נובל לספרות, חגג את יום הולדתו ה-79 מצאו אותו מוקיריו, שבאו לברכו, כפוף על כתיבת ספרו החדש: "החיים בדרך האטום."

כאשר **יוסף** (הקאמרי) **ידין** שהה בגראץ, אוסטריה, בימי הסרטת "ארבעה על גיפ", לבש תמידות, מדים סובייטיים, בהתאם לתפקידו בסרט. בהיכנסו במדים אלה לגדולת המסעות בעיר, מספר ידיו, שחזר עתה ארצה, החזירו כל הנוכחים (מגישות, מלצרים, לקוחות) פרצו בצע-קות בהלה: "הרוסים באו!"

עתה זכה אחרי הרמטכ"ל להוקרה בינ-לאומית: טיים האמריקאי מקדיש לו יותר מקום מאשר הקדיש, בשעתו, לבי-קור בי. ג'י. מצוין שמשחקו (באותו סרט) מעורר אהדה.

מלבד מכנסים, שדים

טיירון פואר הודיע לחברתו ("פוקס המאה העשרים") על אירצונו להופיע בסרטה החדש. הסיבה: גם בסרט זה, כבארבעת סרטיו האחרונים של פואר, עליו להופיע בלבוש אבירי — מכנסים מהודקים לירכיים וחגור חרב. בקשתו: תפקיד בסרט חדיש יותר.

כאשר הופיע **בינג קרוסבי** בבית מלון קנדי בתלבושת דיג, עמד פקיד הקבלה להשליכו החוצה (בזכות מעיל העור, הסרבול ונעלי העבודה שעליו) חזר בו ברגע האחרון כשנערת הסיג-ריות הכירה בו את השחקן והזמר, אהוב נערות אמריקה.

פחות נעים היה מצבה של כוכבת ה-קולנוע **אליזבת טיילור** בת ה-19 שנאלצה לשפוך לבה לפני העיתונאים: "כל אסוני (כולל גירושה לפני חדשים מספר) בא מהעובדה כי אני חשה רג-שות תינוקת אך אני בעלת גוף אשה." אחר הוסיפה והסבירה, כי "מאז היות לי שדים ראויים לשמן, ניסו הבריות לק-שר את שמי עם הגברים וזה היה כש-היייתי בת 14."

בבואו ללונדון, אחר חודשי סיור ארוכים בבישת אירופה, הכריז **אורסון וולס**: "אני שחקן נודד. אני חי בבתי מלון שונים ומשונים, שוב אין לי בית משלי. אפילו אין לי כסף משלי וזה בדיק ככה, וחבל מאוד."

את כינוס מגבית האוניברסיטה הע"ב רית באחת מערי אנגליה ניהל **אדווין סמואל**, בן הנציב הראשון ליהודה ומי שהיה מנהל שירות השידור הארצישראלי, שהופע משטר חמש לירות שהגיש לו עובר-אורה, תייר דרום-אפריקאי, שנכח לכינוס. ההסבר: "בהיותי בפסטיבל ב-לונדון שלימתי חמש לירות כדי לראות את **דני קיי** ואתה (סמואל) טוב כמנהל." אחר הצלחתה הרבה של **גלוריה פונגוס** בשדרות מנסט החליטה לשתף פעולה עם בתה מישל, בת ה-19 (ובת בעלה הרביעי של גלוריה) להופיע עמה בתכנית אמהית ברשת הטלוויזיה האמ-ריקאית.

שחקנית הקאמרי, **חנה מירון**, הק-פידה בבחירת מתנה נאה לבעלה, יצחק, סטודנט הטכניון בחיפה, העומד לפני סיום לימודיו. המתנה: האנציקלופדיה בריטיקה בת 24 הכרכים, מסבירת-כל, לבסוף אושרו גירושו של **פרנק סינטרה** מאשתו גנסי, אותה נשא בה-יתו חסר אמצעים ופרסום. כונת הגיר-ושין: "לאפשר לפרנק לייצל את חיזורו אחר **אווה גרנר**, אותה הוא מתעתד לשאת לאשה."

שבעה עשר חודשים אחר נישואיו (הר-ביעיים במספר) של **קלרק גיבל** ל-אשתו סילביה נאלץ לאשר לה גט בגלל "עינויי רוח אכזריים ביותר" ולאפשר לה טיול קיץ על אניית תענוגות פרטית, המפליגה להונולולו.

מלבד ארבה, תה

כאשר נציג אמריקאי באירן שמע על הצעתו האדיבה, והניטרלית, של ציר ברית המועצות בטהרן, **איוון טצ'י-קוה**, לקבוע טיסות מטוסים קלים באי-רן — למלחמה בארבה, שאל בתמהון מעושה: כמה מטוסים?

יתר רוגע היה **ביל קול**, הנספח החדש לענייני עיתונות בשגרירות אר-צות הברית בתל-אביב: אחר יום עבודה מפרך של 12 שעות הוא מתייחד, להנאת חבריו ושכניו, עם הגיטארה שלו, מלווה עצמו בשירי עם אמריקאיים.

— **אליהו אליה**, ציר ישראל בלונדון, הוכה תמהון כאשר מצא, בבקריו ב"פס-טיבל 1951" בלונדון, מפת קיר של חבר העמים הבריטי על קירות אחד הביתנים, שכללה, במורח הים התיכון, את שטח מדינת ישראל. אחר פנייה למשרד התוך-הבריטי, הסורה המפה, נמסרה לציר לתי-קון, בהתאם לשינויים שחלו באותו אי-זור בשלוש השנים האחרונות.

קשה יותר היה גורלו של שר החוץ הבריטי, **הרברט מוריסון**, שזכה ל-כינוי "לורד הפסטיבל": אחר תלונות חברי הפרלמנט על יוקר התה (רבע לירה לספל) המוגש בביתני הפסטיבל, נאלץ לחזור בו, הורה להוריד את המ-חיר לשלושה שילינג הספל.

העיתונאים שלחו את ראש הממשלה לארצות הברית עדיין לא מיצו את כל תגליותיהם. האחרונה שבהן: כסאו המסתובב של שגריר ישראל בארצות הברית, **אבא אבן**: הכסא מותקן על

ביחור לסיגרויות-לוד-בע"מ מגיש לקהל המעשנים את הסיגריה שרון

ערובת נעימה לחיך שהוכנה מזני טבק מקדוניים ותורכיים מובחרים על ידי מומחים בעלי שם עולמי

165 פרוטה

(המשך מעמוד 7)

דרכי חיים

כומר ומים קדושים

סרגיי קוסביצקי, המנצח המנוח, שכח כי עליו לערוך פרמליות איונו שהיא בחייו: אין דתו של אדם אלא ענינו הפרי...

אלה שסרגיי קוסביצקי, שהמיר את דתו לפני הרבה שנים למען הקאריירה המוסיקלית הגדולה שלו, שכח, מקץ שנים רבות, לסדר את הפרמליות הזאת, כאשר לא היה לה עוד כל טעם...

לרבים מבין מעריציו בארץ תהיה זו אכזבה, שסרגיי קוסביצקי, שחזר לעמו, לא היה אלא מומר. אך קוסביצקי עצמו, לא החשיב ביותר את הדברים החיצוניים...

לכטים טרופיים

דורותי גראהם היא רקדנית כושית, מבנות הלהקה טרופיקאנה. הגיל 20. אמנון מגן הוא נהג שנולד בעדן, עלה

אמנון מגן ודורותי גראהם הצעע אינו מונע

לארץ בהיותו בן 10. אחרי שהשתחרר מן הצבא (לפני כן שרת בצבא הבריטי ובאצ"ל) קיבל מספר ירוק, חיכה למותית מאמריקה, עזר בינתיים ליוקי הקוסם. הגיל 25.

כשנפגשו דורותי ואמנון, לפני חודש, נכחה דורותי לדעת שצבע עורו של אמנון אינו בהיר בהרבה מצבע עורה החום, אף כי אמנון הוא בן הגזע הלבן...

טה השמועה (וגם הגיעה לאחד העתונים) כי אמנון ודורותי עומדים להתחתן, לכש תחזור דורותי לארץ. אמנון לא אישר, לא הכחיש. אולם הוא "התלבטי". אם יעלה על לבו לשאת את דורותי, ואם תאות דורותי להנשא לו, מה יגיד הציבור? איך יתיחסו השכנים אל האשה הכושית? אולם ההתלבטויות לא ארכו זמן רב...

בריאות

שקט ברחוב בלפור

הנימוק הטוב ביותר שיכול ישראל רוקת, ראש העיר תל אביב, להביא להצדקת הכרזתו על הקניה בשוק השחור הוא: הקמת בית החולים לילודות בקריה, העומד להפתח בהחלת השבוע הבא. כנגד נימוק זה לא יוכלו לטעון אף אלה המתנגדים להשקפה על אמצעים המקדשים את המטרה, הגם שקשה לקבוע כמה "שחורה שחורה" היצקה בין בתלי הבית הנאה שנשתיים זה עתה.

בית החולים לילודות עומד לפתור את אחת הבעיות החמורות ביותר של האישי פוז בתל אביב: בעיית היולדות. אם כי אין בו משום פתרון סופי, הרי יקל בהרבה על הצפיפות במחלקות אלה של בית החולים העירוני ברחוב בלפור. עוד לפני כמה שנים הוחלט להקים בית חולים עירוני גדול בתל אביב. התכנית הושלמה לבית בן 12 קומות ובו למעלה מ-7000 מיטות, שש מעליות, ציוד מודרני. בקיצור: בית החולים המודרני ביותר בארץ. אולם כל אלה נשארו על הנייר ורק עתה החלו ביציקת יסודות לחלק מהתכנית הזאת, שצריכה היתה לעלות בזמנה כמיליון לירות. כפרם ניג' שו לתכנית הגדולה השלימו את בנין בית החולים לילודות ובו 150 מיטות.

בשבוע הבא תועברנה 150 היולדות מרחוב בלפור לבית החולים בקריה. כך יתפנה מקום בבית החולים הישן לחולים אחרים. בית החולים החוזי, (הראשון שהוקם בתל אביב בשלש השנים האחרונות), מצויד בכל הדרוש: יש בו שני חדרי ניתוח, חדרי לידה מוגדלים וכל היתרונות של בית חולים מודרני. נוסף על כל אלה עוד יתרון: סולותיהן של הנשים, בחבלי לידתן, לא יישמע בלילות ברחוב בלפור והסביבה.

ים

היתר בלי יציאה

"האם נרד בקפריסין?" שאלו בשמחה 450 הטיילים, שנרשמו לטיול ימי על סיפון א/ק גליליה, כשהופיעו ברציף נמל חיפה. התשובה היתה: לא. כי כאשר פקידי משרד העליה גילו במודעות חברת פרוט שהיא שכרה את אניות שהם לארץ גן טיולים לקפריסין (8 ל"י מחלקה שלישית, 25 ל"י מחלקה ראשונה), חשבון בלבם: מדוע לא תרויח המדינה? פיש פשו, אך לא מצאו על מה להטיל מס, עד שעלה בלבם רעיון גאוני: נכריה אותם לקבל היתר-יציאה, לשלם לירה אחת מס היתר.

המס לא היה חוקי, אורח ישראלי ה' מפליג על סיפון אניה ישראלית לחופי קפריסין (מבלי לרדת באי) אינו יוצא את גבול ישראל. האניה היא שטח ישראלי, חלק של מדינת ישראל. אלא שלחברה לא היתה שהות להתוכה. היא שילמה לממשלה 450 ל"י. התוצאה: כשבא, כעבור שבוע, צורר שני של טיילים, נודע להם כי קו הנסיעה שונה. במקום לנסוע עד למול חופי קפריסין, לתת לנסועים את ההרגשה שיצאו מן המחנה הימימי, נעה האניה לאורך חופי ישראל, הרחיקה את נוסעיה רק מספר קילומטרים ממשרדיהם.

צבא

התקציב לא הרשה

כל יחידה עתודאית עלולה לצאת ביום מן הימים למערכה באותו הרכב בו היא מתאמת, מבלי יחד את חודש השירות השנתי. חיבות שונות החליטו כי החודש ה' אחד אינו מספיק ליצירת האחירה המתאימה, כדי שכל אדם יחוש אחריות לחי' חרו ובטחונו. לעתים קרובות נמצאים האנשים במצב

רוח של תסיסה, התרגונו: התחשבות בלתי מספקת בנורמים משפחתיים, עס' קים שנסגרו או חסרים טיפול בהעדרו של בעלה הבית.

על מנת לחזק את המוראל, לתת לאנ' שים אפשרות להכיר אחד את רעהו טוב יותר, במדים ושלא במדים, קוראת חטי' בה מסוימת, מדי פעם לאנשיה למסיבות. בהן שוררת רוח שונה מזו שעל מגרש תרגול הסדר.

אחד הגדודים כינס את הסגל הפיקודי לאולם יוצא, הבטיח הספקתם של מש' קאות ומזונן, נגינת תזמורת, תכנית רבת' סעיפים. הסגל הפיקודי הופיע, מלחה נשותיו,

אנחנו מבסוטים מאד!

כאשר אברהם ניניו, שחקן הבימה, הגיע לערב הצגת הבכורה של אנדת הנהר, המחזה אותו ביים, כראשון בחייו, חשב שבכך השיג הישג רב, יוכל לנוח במק' צת מעמלו. עתוני ישראל (לדייק: מבק' ריהם התיאטרליים) סברו אחרת: הם הציפו את ציבור קוראיהם (כולל: אב' רהם ניניו) במאמרי ביקורת על המחזה שבויים בידי צעיר הבימה. עירוני דם חדש: משך חודש ימים הושמעה דעות כל המבקרים, רובם דחו את המחזה הספרדי בכלתי מתאים לבמות הארץ, אך שיבחו את הבמאי הצעיר. מ"י

מסיבת סגל הפיקוד של גרוד עתודות

גם את הטוראים?

עוט המבקרים שללו את גישתו של ניניו, דנו אותו ברותחין. אחר שמבקריו של ידיעות אחרונות (המחזה, אגב, גם סופרו הפוליטי וסופר הכנסת שלו) שיבת את "עירוני דם חדש" דש ללהקה הוותיקה ביותר" נודרו מבקר מעריב, צעיר שהפך מבקר תיאטרלי בחס' די עצמו מאז יצא אורי ("מפנקס הפרמ' יירות") קיסרי לפאריס ופסק בידענות (חסרת בסיס) כי הנסיון לא עלה יפה, כי ההצגה היתה בלתי מגובשת, בלתי משכנעת, חסרת מתח.

עתה התעוררו הקוראים, דלגו על הערכות המחזה עצמו (אחדים העריכוהו כקלוש, אחרים — כנכס יקר), ריכזו את תשומת לבם בביקורת הבימום.

רוב העתונים גמרו את ההלל על בימום של ניניו: "אישור ליכולתם וכשרונם תיהם של הכחות הצעירים", עבודה נקייה", "ניסוי מוצלח", "בימוי עשוי בטוב טעם", "ניניו לא בייש את מלמדיו", אחדים שילו גחון יותר קריר, מציאותי, כאלכסנדר מנדובסקי: "לא הצטיין במיור חד, אבל עבודה טובה". כאיזה דוידוביץ "לא הצטיינו, אך בלטו ברענונתם, המר' שכת והמקצועית".

אפרוח רטוביכנפיים: אולם מבקריו של הנכבד בעתוני המדינה מצא לנכון, אחר שהקפיד להסתכסך עם אנשי הבימה (על שלא רצו להושיבו באחת ממועדיותיהם) ולאחר בחצי שעה להצגת הבכורה להפעיל את כל תותחיו הכבדים: "בימוי דילטנטי, נעדר המקוריות, נעדר החוץ, נעדר הסגנון", אחר גינה את אנשי הבימה שמסרו את ביום הצגה ל"אפרוח (שלא היה סיפק בידו) לייבש את כנפיה". לבסוף גישה המבקר לרכך דבריו — "אכן יש לתת שאנסה לצעירים" אך על במה נסיונית ואין להרשות ביום מחזה על במה רצינית על-ידי "במאי מתחיל". אך לאחר זאת נלכדו מבקרי התיאטרון קוראי-העתונים לחלוטין, לא ידעו לבקוע מי מהמבקרים הגון, נטול-פניות. גם ביקורתו הצבראית של מבקר התיאטרון ב"יחורן תפריס שהסתכמה ב"ניניו", אנו מבסוטים ממך!". לא הועילו הרבה ל' הבהרת העניינים.

אך לקוראים הסכימו עם דברי איש חירות שכתב (בהתכוונו לבמאי) "לא ידע לתחום בין מציאות ומימיון" בעצבים זאת למבקרים, הרציניים והחובבים גם יחד.

החשש שעלה בלבם של קוראים רבים: המבקרים החתיקים רצו לגלות סליד' ריות לאנשי הבמה החתיקים, עיני הפ' צחת ערכם של הצעירים. כדברי שהקן צעיר: "זקנים מכל המקצועות, הת' אארו!"

ארוטותיו, סתם חברות, נמנע לשאת סמלי ויהיו על השרול, דרגות על הכתף. אך כאשר נשאל אחד המפקדים: "למה לא הומינו גם את הטוראים?" היתה הת' טובה הקצרה: "התקציב לא הרשה".

הארץ

קרחת

ארגון בעלי בתי-החולים לקרח החליט הבוקר להמשיך בייצור (מעריב) יורם זלצברגר, תל-אביב עמנואל כהן, ירושלים יצחק פרדו, תל-אביב חיים קורמיאיר, כפר אתא

האנס הננס

בית הדין העליון זיכה אתמול את חיים אריכה בן 7 שנידון באשמת מע' שה מגונה בביתו ב-17 (הצפה).

מרים ארוי, תל-אביב

כטוח זה כטוח

שוקל — שמור על השכל! דאג בעוד מועד לתעודת זהות ממשלתית (הארץ).

ברוך גלעד, פתקיתקה

באין ראוי

המפקח הודה כי הממשלה סירבה ל' הרשות לעצורים להתראות עם העצורים עד לגמר החקירה (חירות).

ממקור מוסמך

הספקת עור סוליות לסנדלרים מת' עכבת מאז חודש אפריל ש.ז. מאת סופר "יו. פי." בחינת קוריאה (ידיעות אחר' רונות).

מנחם פירסמן, ראשון-לציון

ישראל, תל-אביב

התזונה, זהירות!

הצרכניה בכארצ'ם גשרפה כליל כחור צאה מבערת גפרורים על-ידי עכברים שבאו לכרסם אותם (הבקר).

אלמוני, תל-אביב

חיתולים זהלב האם

המעפילים הקטנים אינם מקבלים חמרי גלם (חרות).

אורי בנארי, תל-אביב

לקוד צידיי הפננו?

...מתחיהו אברהמי... נהג במכונית ברחוב בצלאל בירושלים בלי זהירות ופצע את שרה צרפתי מתחת לראויו (הארץ).

עלום שם, עלום עיר

הלגיון הצפ' 3 שנים לנפילת ירושלים העתיקה ליד צי אויב (חרות).

שמעון לוי, יפו

אמריקה לאמריקאים!

אדמרל אלזן קורק, השגריר האמריי קני בארצות הברית, הגיע לכאן הרים ממיקובה. שישינה פליטר, רמת גן

מה אתה עושה פה?

בין אשמורות (270 ע') — יהודה יערי
— מסדה (800 פרומטה).
יונה גבעוני היה בן מלמד בעיירה גליצאית, חלוש, נרדף ע"י חבריו וגורלו כשגדל היה מתוסבך ביותר: פחדן ביישן ושחקן. כאשר מתו הוריו, הפך חוטב עצים, לבסוף עלה, עם ראשית הע" לייח השלישית (ראשית המנדט הבריטי) לארץ ישראל, הצטרף לקבוצת גניאל, התחבב על אנשיה, היה עובד רציני אך — הצטיין בפחותותו: כשיצא לשמירת לילה לאשונה, הרגיש בבואתו בחבית המים, לנפח אור הירח, חשב שגנב יר שב בחביתו, פתח עליה באש.

כשפרצו מאורעות הדמים של 1921, הופקד יונה אחראי על הילדים, להבטיח את ישיבתם בשעת התקפה ערבית. אך אחד הילדים אינו מתאפק, שואל את יונה: "אני לא מבין... אני לא מבין מה אתה עושה פה?... מדוע אין אתה בחוץ, כמו כולם?"

יונה מודוע, ושעה שמצב הקבוצה הולך ומחמיר, הוא נוטל מאכלת משבת, מתגנב לעמדת הערביים, טובח את המת-קיפים, מציל, כמובן, את גניאל במחיר חייו.
רובם של בעה עשר הסיפורים שיהיה זה (כאור יהל) יערי, בן 50, איש הע" לייח השלישית, כינס בספרו, הם מסוגו בן הגיבור, סיפורו של יונה גב" עוני; נפשות מתוסבכות, המוצאות את אולתן בדרך כלשהי כגוה סיפורו של ראובן גפני איש הארץ, היוצא לארצות הברית להרוויח כסף, כדי ליישב את חוריו על הקרקע בארץ ישראל; הוא רוצה לחזור אליה, אך אינו יכול להנתק מנייריוק. הפתרון: ראובן נדרס ע"י מכונת למוות.

למה כביתם את האור?

החוף הנכסף (274 ע') — ישראל זרחי
— ראובן טס (750 פרומטה).
ישראל זרחי היה בן 23, כאשר החל לומד ספרות באוניברסיטה העברית. תוך זמן קצר השתלש על הלשון העברית, וב-15 שנות חייו הנותרות (הוא מת בגיל 38, בשנת 1947) הספיק לפרסם 15 ספרי, כשישוער על ספר לשונה.

בשמונה ספרים שבספר מתאר זרחי בסגנון מלכב, המזכיר במדה רבה את ש"י עגנון, את קשיי ההתיישבות של מחניים חסרת המים שבגליל העליון; את תולדות המשיחיות של יהודי יריד שלמי במאה הקודמת; את קורותיה של נערה יתומה על רקע טהנת הרוח של יחיו משה, הצופה אל הר ציון; את רח" ש"י לבס ודרכי ניהוגם של ייקים עולי גר-מניה, דוקטורים, שופטים, בנקאים, שי גורשו ממולדתם, הנאלצים להסתדר בארץ; את אשור הרב של פועל חקלאי נכה, המתקיים על עבודת אשתו, כאשר הוא זוכה למעט כסף בכוח עבודתו הוא; את סופו של אב, איש פרברים תל-אביב, שבנו חלופים עברי, שאינו שב ממסע הבתולים שלו.

זרחי יודע לארוג, בעט אומן. אולם עיקר ליקויו בסיפורים אלה — חוסר מקורות מיוחדת, לעתים חיקוי הגובל בהעתקה, כמקרה שמשון המגושם, המתאהב בנערה בת טובים ואחיה, המסרבים להסכים לנישואיהם, שומטים כסא מתחתיו, ליהנות מתמהונו, אך — שמשון נפגע במוחו ומבאד את ראייתו: "...המוטל על הרצפה לא זע, נתעמעם הצחקק שבאולם והיה לדממה דקה, ואו נשמעו פתאום מלותיו השבורות מכאב: — שמטתם הכסא מתחתיו — ניחא, אך למה זה כיביתם את האור?!" מעשה המובא, כמעט באותו נוסח, בסיפורו של יהודה בורלא — עזרי לות עקיבא, שהופיע לפני עשר שנים.

כיצד מוצאים חתן?

גישה בבית מלון (128 ע') — אריז קסטנר — טן (225 פרומטה).
יועץ הסתר טובלר הוא בעל בנקים, תנויות גדולות ובתי חרושת, הנוכה ב"מקום שני בתחרות פרסים של אחד ממפי-עליו. התוצאה: טובלר מתחשב קבוע, לומד להכיר את מרגורלם של העניים (תוך שהוא מקלף תפוחי אדמה, תולה ככסמים ומוקה מגרש החלקה של קרח) כמצליח לשדך את בתו לזיקטור אחד (שוכה, אגב, בפרס הראשון של אותה תחרות) שהוא עני באמת. אחר סירור בעולמם של חסרי האמצעים הוא חוזר (בלוית הדוקטור-החתן) לעולם העשירים, להנאתה הרבה של אס'הוקטור (האל"מגה) והקוראים (המתמגוגים מנחת).

סרטים

אשרי לך הוא"

נסיון הוליבודי קולנועי לתאר את תל-אודת כוכבי הרדיו בהוליבוד. מרתה גיבסון (דוריס דיי) צעירה ניו-יורקית ענוה, שכל שאיפתה היא לפרנס בכבוד את בנה הקטן. היא מוסטת לקליפורניה על ידי סוכן רדיו (ג'ק קרסון) המנוסה בגילוי כוחות מוזיקליים. כאן עוברים על מרתה ימים קשים בחיפוש אחרי עבודה ואחרי אהבה. מנהלי החברות הגדולות, האחראים לשכירת הכוכבים לתכניות הפרסום שלהם, אינם מתלהבים ביותר משיריה הדינמיים של הזמרת הצעירה. אין לדעת מה הניע את הבמאי, מיכאל קורטינו, לחשוב שהשירים שלא מצאו חן בעיני הממחים ימצאו אוזן קשבת אצל קהל הצופים. כיוון שהקדיש להם יותר ממחצית הסרט בזכו בכך את כשרונה המצויין של דוריס דיי, שחקנית תנונית ומרמת מחוננת.

גם הרפתקאת האהבים שלה עם זמר מפורסם (לי באומן), המאבד את עולמו בגלל שכרות, אינה מעוררת אהדה לא בקרב הקהל ולא בלבו של מר קרסון. ברם, הלו בא על סיפוקו בסוף הסרט, כשדוריס, בשיא הצלחתה, מנשקת אותו נשיקת אמונים, ואילו הקהל נשאר מאוכזב.

זה קרה בליל החג"

עוד סרט על אודות שני גברים, נערה אחת והילד הקטן הנוהג בהם. הנערה היא קוני אנים (גינ'ה ליי), אלמנת מל-חמה — וכמובן, נחמדה מאד — המש' תדלת לספה בלב בנה את זכר בעלה המנוח. לרגל עבודתה בתנויות הגדולות (התקופה היא ערב חג המולד, בעת בהלת הקניות) פוגשת קוני בובן צעיר (רוברט מיצ'ום) המאבד את לבו ואת משרתו בראותו אותה.

קוני מרגישה שהיא עומדת להסחף אל תוך זרועותיו של הצעיר. האם תשאר נאמנה לזכר בעלה המנוח? או אולי תנשא לאותו עורך דין (ווגדל קורי) המ' חזר אחריה זה שנים? אי אולי תנשא לזוכר בכל זאת?
התשובה, בסרט שסופו מתברר מן התמונות הראשונות, מובנת מאליה. לז' כוחו של הסרט תצוינה תמונות ההכנות לחג המולד: הצפיפות בחנויות, האנשים עמוסי החבילות באוטובוסים. אבל כאשר

ג'ק קארסון, דוריס דיי מה הניע את הבמאי?

שמח כאשר מעבידיו החזירו לו את שר-ביט הכוכבות בשובו מבית הסוהר.

מיציום החל את חייו באוירה פחות רומנטית: בעיר התעשייתית הקטנה ברידג'פורט, לא הרחק מניו-יורק, אליה עבר לגור בילדותו כאשר אמו נישאה בשנית.

רוברט לא יכול להסתגל לאוירה הזעיר-בורגנית אשר שררה בבית, טייל ברחבי אמריקה כשהוא תלוי מאחורי קרונות רכבות משא. הוא הגיע לקליפורניה, אך החזיר על ידי אמו הדוגמת שאלצה אותו לסיים גימנסיה.

עבר זמן קצר ורוברט מצא את עצמו שוב בנדודים. הפעם הגיע לפלורידה, עסק במקצועות שונים (בהם: אימפרסאריו של מנועש עתידות מפורסם), עשה כסף ונשא את חברתו מילדות לאשה.

בינתיים קרבה המלחמה לארצות הברית ומיציום יצא לעבוד בבית חרושת לנשק, אך לזמן קצר בלבד. בעת בקרו את אחותו הבכירה, שהיתה שחקנית תיאטרון קטן, מאחורי הקלעים, החליט להצטרף לאותה להקה.

הוא הופיע במספר תפקידים במחזות שונים, קיבל הצעה לנסוע להוליבוד, להר' פיע בסרטי "המערכ הפרוע". היה זה תפקיד צנוע בסרט צנוע, והתשלום לא גדול, אך בהשוואה למשכורת התיאטרון היה זה סכום נאה. ומיציום שהיה זקוק לכסף, ניאות. הוא ראה עצמו משחק קאובוי יפה תואר, הכובש את לבה של נערה חמודה. הוא נדהם בקבלו הוראה לגלג את זקנו ושעריו, להיות אחד הנבי לים בסרט (מן הסידרה הידועה, אך הזולה, של הופאולונג קאסידר).

מיציום הופיע בשמונה סרטים מאותה סידרה לפני שעבר לשחק בתפקידים משה נאנג'ה. קורביטה ק'225, נידבה. אז באה ההודמנות הגדולה: קפטין ווקר, בסרט המבוסס על סדרת המאמרים של כתב המלחמה ארני פייל, התפקיד שהפך אותו כוכב והבטיח את מקומו בשמי הוליבוד.

"ללא רחמים"

אלברטו לטואדה החל את דרכו כבמאי באיטליה של מוסוליני, עת החניקה צנ' זורה המורה כל נסיון רציני להראות את המציאות על הבד ואסרה להכליל בסרט כל תמונה של רצח, התאבדות, ניאוף, פיתוי, סטיה מינית, גניבה, שחי' תוח. הצנזורה לא הרשתה לשפוך אלא את הורוד שבאורות על פקידו ממשלה, שוטרים, חיילים, כמרים, בסרטי הרצ' שונים נאלץ הבמאי הצעיר לפנות עורך אל החיים ולחפש את נושאו בעבר הרר' מנטי.

עם סילוקו של מוסוליני הותרה הר' צועה. לטואדה ביקש, כאילו להדביק את הזמן האבוד, לכלול בסרטיו את כל הנושאים האסורים: בלגא רחמים מוצאים רציחות, התאבדות, פיתוי, סטיה מינית, גניבות רבות, שחיתות. שוטרים וחיללים מוצאים באור לא הורוד לחלוטין.

הפעולה היא באיטליה לאחר המלחמה, שופת השחיתות והזימה. אנגילה (קארלה די פוג'יו) היא נערה צעירה שססתה מדרך הישר והביאה לעולם ילד בלתי חוקי שמת בחדשו הראשון. כיון שאינה מעיזה לשוב אל בית הוריה, היא נוסעת, ללא פרוטה, לצפון המדינה אל אחיה. בהגיעה אל מחוץ הצפה נודע לה ש' אחיה, איש השוק השחור, נהרג. היא פוגשת בחייל אמריקאי כוש' (ג'ון קיצ' מילר) המנסה לעזור לה ולמנוע אותה משקיעה בחיי זנות אולם תכניתו אינה עולה יפה, הוא נאסר ואנגילה הופכת פרוצה. בסופו של דבר מאחד המות את השניים.

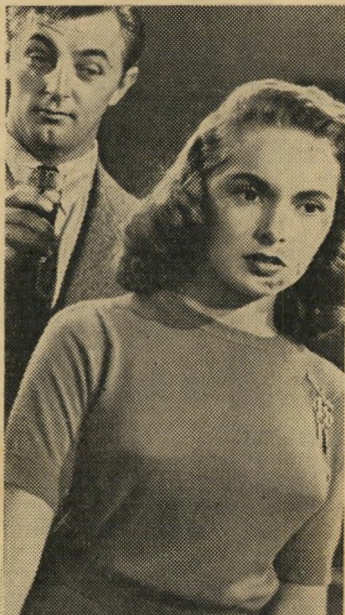
סיפור מילודרמתי מאד, אבל משכנע. לטואדה לא שכת את סרטיו הרומנטיים הראשונים וניסה להכניס לסרט מוסר השכל כדי להחזיר אנשים למוטב. זאת הנקודה החלשה האחת; מוסר ההשכל האמתי קיים במעשים המכוערים עצמם, לא בנואמים המתלוצצים אליהם. אך מלבד פרט זה, מצטיין הסרט באמת שבו, בפש' טות' בריאליטת השחורה שלו: הסמי' טאות ההרוסות, המסבאות המוזהבות, הנמל והשוק השחור שסביבו, מתנה המעצר הצבאי, — כל הצדדים שציינו את איטליה של שנת 1945 מוגשים באמנות רבה.

ללא רחמים הוא הוכחה נוספת, אם הוכחה כזאת דרושה, שהערכת העולם לסרט האיטלקי החדש היא מוצדקת.

"הבן האחר הלו"

מעשה באשה השולחת את מאהבה אל הגרדום ועוד מאורעות מוזרים אחרים שמעורבים בהם בני אצילים אנגלים, ממ' זר אקוטי (בן לב אנגלי ואם איטלקיה) וצוענים שואפי דם. אם קיווה ארתור רנק (שהפיק את הסרט) להוציא מתחת ידיו שעשועו שהיה כלולים בו כל הסממנים: רגשות שחית, דמויות גברתיות, מאור' עות מוזרים, מיסטיקה קלוקלת, מדה מסוימת של הרפתקות מינית — המציי' גים את הספרות הפופולארית האנגלית, הרי שהצליח מאד. אבל אם חשב שסרט זה עלול להיות שוה אסימון מחלק אחד — טעה טעות מרה, השכיחה כפי הנראה, אצל איל הקולנוע הבריטי, שהפיק את הסידרה שהחלה באיש פאפור הגיעה לשיאה בלידי המושחתת.

מה הענינים בבן האחר הלו? כאשר בלאש פולר (ואלרי הובסון), בת למשפ'

ג'נט ליי, רוברט מיצ'ום התשובה מובנת מאליה.

הא אצילה שירדה מנכסיה מגיעה, באמצע המאה הקודמת, אל סירת פוריר, היא מוצאת בה את דודה ודודנה, אנשים קשים, אפילו אכזריים, ואת תורן (סטיוארט גרייני ג'ר) בנו הבלתי חוקי של בעל האחוזה הקודם. תורן הוא גבר יפה ובריא, אך בעל שגעון: האחוזה חייבת לחזור אליו, ויהי מה. בלאש מתאהבת בתורן, נשאת, בגלל כספו, לדודנה, אך בליל הכלולות היא נופלת לזרועותיו של הממור האק' זוטרי, המערב אותה בעסק ביש: הוא רוצה את הורד ואת בעלה של בלאש, זומם לרצוח גם את בתה החורגת של בלאש. בזאת מגדיש תורן את הסאה והוא נמסר לידי המשטרה ביזמתה של בלאש. אך כאן נגמר הסכח: הבת החור' רגת הקטנה נפטרת בדרך אסון בלדתה אשם בו (בעקיפין), בלאש נספית שולדתה תינוק שגם בו אשם תורן (במישרין). תורן עצמו נתלה כרוצח ביום בו מתרת שים שני מקרי המות.

למען האמת יש לציין שמארק נאגס הנשום) אלגרה הצרפתי עשה כאן מלאכה טכנית נקייה, בלי שהצד האמנותי והפסי' כולוגי של הסרט ידאגי אותו. הסרטי, וביחוד השיח, הם טפשיים. הם השחקנים עושים מאמצים נואשים, בלא שיצליחו בכך, להרים את העלילה מתוך הבויק הצבוע, בו היא שקועה.

החזן בתפקיד דיג

משה אושר, החזן האמריקאי המסייר בישראל, התקשר עם חוגי קולנוע יש' ראליים, הציג הסרטה סרט מוסיקלי.

העלילה היתה צריכה לבטא את האחוזה השוררת בין פועל יהודי, חייל משוחרר, לפועל ערבי, המבקש להתחלב בחיי המ' דינה.

מרמזים שקופים הבין אושר, כי "אין שוק לסחורה זאת", הסכים להשתתף ב' סרט שרקעו נקודת התיישבות העוסקת בדיג.

בסרט יופיע אושר כשהוא שט בסירה, בתפקיד דיג, המרבה להשימע את קולו.

המאבק על אירופה "אם אתה מבסוט..."

"אם אתה מבסוט מן הענינים, הצבע עבורם!" צעקה מודעת הענק מן הקרי רות. מסביבה הצטופפו האנשים: מחל-קייחלב, פקידים, עקרות-בית. הם לא היו מבסוטים. והם לא רצו להצביע עבור רם.

"הם" — הם היו האנשים הרעים, עסי קני המפלגות, האנשים שהרסו קטנותם השפלה את כל מה שבנה הוא, האיש הגדול, הגנרל. והגנרל, זה האיש שהתהלך על רגליו הארוכות ביומני הקולנוע, הניח זרים אינסופיים על קברות אינסוף פיים של גיבורים אינסופיים.

דה גול והקומוניסטים. תוכנו: לאפשר לכמה מפלגות להתקשר ביניהן לפני הבחירות. אם השותפות תקבל רוב באזור מסוים, תוכל למנות כמעט את כל הציגים של אותו אזור.

הצד המגוחך ביותר במצב: גם אנשי "הכוח השלישי", הדוגלים בקומוניזם בין דה-גול וטורו, בין טרומן וסטאלין, רחוקים זה מזה כרחוק מורה ממערב, מאוחדים רק בפחד המשותף מפני היונה והצלב. הם כוללים קנאי תכנון ושונאי תכנון, סוציאליסטים ואנטי-סוציאליסטים. בעיקר מפצלת אותם שאלה אחת, הפס-עירה את נפשו של כל צרפתי זה כמה דורות: קיומם של בתי-ספר דתיים (קא-טוליים). הסוציאליסטים רוצים לבטלם,

מדינות אטלנטיות את נשימתם. השאלה הגדולה: האם הספיק הפניצילין המזהב של טרומן למגר את החידקים, או שמא פשטו בגוף האיטלקי? שנמננו הקולות היו חכמים כמקדם: הקומוניסטים איבדו את שליטתם על רוב הערים הגדולות, אולם כוחם לא ירד כמעט בשנתיים האחרונות. היה ברור שעוד יורמו דולארים רבים בנהרות הפוליטיקה האירופית עד שהגריירים האמריקאיים באירופה המערבית יוכלו לישון במנוחה.

המאבק על אסיה נקמתו של בודהא

לא רצה בודהא להקל על בניית-התמונה, היה מופיע בעולם רק בהתגלמות

מזחמת הבחירות באוסטריה: קומוניסטים ואנטי-קומוניסטים
כוס בירה או בקבוק מולוטוב?

אחת ויחידה. אולם בודהא לא רצה להעניק לבני-התמותה חיים קלים. לכן נהג להר פיע בעולם בשתי התגלמותיו שונות. התגלמות אחת, החילונית, היא בדמותו של הדאלאי-לאמה, שתפקידו לשלוט על טיבט שלטון חילוני. התגלמותו הרוחנית היא בדמות הפאישן לאמה, שהיה צריך לשלוט על עניינה הדתיים של טיבט.

חייל טיבטי
בודהא לא אהב מלחמה

אלא שבשעתו קם חציו האחד של בודהא על חציו השני. לפני 27 שנים קמו הכהנים והנוגרים, ששלטו באמצעות הדאלאי-לאמה הצעיר, וגירשו את הנשן-לאמה ופמליתו הכהנית-הנוגית מטיבט.

נראה שהדבר חרה לבודהא. הוא זמם מיזמות קדרות של נקמה, החליט ללמד את התגלמותו הרוחנית לקח בהליכות מוסר ודת. אחרי 27 שנה גם מצא את המכשיר המתאים: מאו צה-טונג, בן-הא-כרים השמנמן. מארכס אמר שהדה היא אופיום לעם. אך איש לא אמר עדיין שאין בכוחו של אופיום לעזור במקרים מסוימים.

בה בשעה שעיני העולם היו מרותקות לקוריאה, ארץ השחר הנוך, לא שכח מאו

את טיבט, גג העולם. הגג יכול לשמש בסיס לאויורונים, להוות איום מתמיד נגד הודו. אמר מאו: עלינו לעזור לעם הטיבטי לחזור אל המשפחה הסינית הגדולה. **ההררים הפריעו קצת:** המאבק בין הצבא האדום של מאו לבין הצבא הפאציפיסטי של בודהא היה מוזר וחסר דם. אם לא היה קצר, אין האשם בחיילי בודהא — ההררים הפריעו, פשוט, להתקדמות הטיבטים. חיילי בודהא חיכו, לרוב, לבוא אויביהם במיטותיהם, נפלו ברצון בשבי, קיבלו מידי כובשיהם הענקת כסף פית ומדים חדשים, חזרו לבתיהם. בודהא אינו אוהב את המלחמה.

הדאלאי-לאמה, בן ה-16, ברח מלאוא הבריאה העתיקה את מושבו לעיר קטנה בקרבת הגבול ההודי, מוכן לכבד בכל רגע את הודו הגדולה בנוכחותו, במקרה ששליחי מאו יראו חפזון רב מדי לבוא בעקבותיו. הכהנים והנוגרים ישבו, היר-הרו היטב במצב, הסיקו את המסקנה ממעשיו של בודהא: יש להשלים עם מאו.

לפני שבועות אחדים הזמין מאו את שליחי שני הלאמאים אל פייפינג, בירתו, הבטיח להשלים בין שתי התגלמותיו של בודהא. שליחי של הדאלאי-לאמה נתקבלו בכבוד. ציו אן-לאי, ראש ממשלת סין העממית, ערך להם כעודה חגיגית. הטיבטים אמרו: נבטיח את שיחרור טיבט בשלום. כהוכחה לשאיפתו הפאציפיסטית הציג להם ציו סרט המוכיח את כושרו הקרבי של הצבא הסיני.

הפסן-לאמה הופיע בפייפינג בכבודו ובעצמו. כמה מאות פקידים יצאו לקראתו, קיבלוהו בכבוד נסיכים. אמרה התגלמותו בת ה-14 של בודהא: "אני תומך במדיניותו של מאו, היושבראשי". כשנסתיימה הועידה היה ברור שאין אל טיבט מלבד מאו. לא היה ברור: מי יהיה שליחו.

מאבק על האנושות אין חדש תחת השמש

כמה זה 12.000 שנה? ה. ג' וולס נזקק לאלף עמודים כדי להשיב על כך, בקיצור רב. ארגולד טוינגי נצרך לשישה כרכים. אך ההודש זכו רבבות קוראים באירופה ובארה"ב ב-12.000 שנות תולדות אנוש בגלולה בת 300 עמודים — תולדות העולם.

מחברו הוא רנה סדילו, כלכלן פריי סאי, שהחל אוסף את החומר לעבודתו ב-1941: "כיוון שלא רציתי להפוך מש"ף פעולה, אך השתדלתי שעטי לא יח"ליר". ספרו נתקבל על דעת מבקרים בפריס, נמכר במאה אלף טפסים בשוודיה, פורסם בלונדון וניו-יורק, עומד להופיע בקרוב, בארגנטינה ובניו-יורק. הסברה להצלחה: למרות כל קיצורו מהווה ספרו של סדילו סקירת רבת-עניין ובעלת מתח גבוה.

המוקד: אירופה. תוך חליפתן המהירה של היובלות מביא סדילו ב-18 עמודים את האדם מדרגתו הנמוכה, זו של אמביה, ומשיבו על גדות הנילוס. ב-20 העמודים הבאים ההיסטוריה מקפצת מההינדוס לים התיכון כזקוק חסר-מנוחה, המתעכב לשנייה על חמורבי, מלך בבל, האימפריה האשורית, הפיניס — שליטי הימים.

לאחר מכן, למרות איומי הרועמים של אחד אלכסנדר או גינגיס חאן, רשות חדיבור לאירופה: יוון מתמוטטת מרוב מלחמותיה; רומא עולה כנושאת החר-בות היוונית, יורדת כנושאת הנצרות מב-מת ההיסטוריה, כאשר הנצרות אינה מצ"ליחה למצוא יורש מדיני לרומא היא מתפלגת לתקופות איטליה, ספרד, צר"פת ואנגליה.

ההישג: מעט. אולם כדאי לצ"פות באדם, בתקציר תולדותיו, כאשר שגיאותיו הרבות מצטופפות על פני 300 עמודי הספר. — אין חדש תחת השמש: אטונות כספיים גילם כגיל הכ"ס. רעב היא קלה עתיקה שחידשה את ימיה. מחנות העבודה של היטלר וסט"לין אינם אלא חידוש הצורות האומות של עבדות בתקופה העתיקה. אתיאזום ואמנות תפלות פרחו ברומא המתנוונת. האשליה שבפציפיותם הרסה את הלס. פיקוח המדינה וסוציאליזם יודעים מימי פרעה במצרים והאינקה בפרו. רודניות המאה העשרים מזכירות את העריצויות היווניות שהיו מבוססות על תמיכת הה-מונים.

מליונים של גלויות הצטברו על דלפקי הדואר. "לכבוד — הגנרל דה-גול". מעי בר לעמוד — כרוו של הגנרל, קריאה נלהבת: "צרפתיות, צרפתים! כתוב לגנרל מה דעתך על הצעותיו!" ההצעות: "לשחרר את הרפובליקה מן השיעבוד למפלגות, להשתמש בשלטון לטובת העם! להשליט סדר בענייני הכספים, השרותים הצבוריים והממשלה! להגדיל בצורה מכרעת את הייצור! להפוך את צרפת לגורן של אירופה! להקים צבא צרפתי שיהיה צבאה של צרפת (ולא של אמריקה), להקים איחוד צרפתי שיהיה איחוד של צרפת! להדריך את אירופה לקראת איחוד, בו תהיה צרפת שותף ולא משרת (של אמריקה)! ולבסוף: לטלק את אנשי המפלגות, לאחד את העם הצרפתי!"

היונה והצלב: אותה שעה ישבו אנשי המפלגות במזנון הפרלמנט, העיפו מבטים הססניים (וחשדניים) איש ברעהו. המצב היה מתוח, מתוח מאד. הרפוב"ליקה הצרפתית הפכה, אט אט, לחפץ שאין לו מבקשים. משמאל הלמו הקר-מוניסטים בחומותיהם, כשינות-השלום של פיקאסו ("היונה העושה בום") חגה מעל ראשם. מן הצד השני הלמו באותה חומה חסידיו של הגנרל, כשצלב-לורייין, אות המרי האנטי-נאצי, חרוט על סמליהם.

באמצע ישבו אנשי "הכוח השלישי". מעמדם לא היה בריא ביותר. המשחק הצרפתי הנושן על הפלת הממשלה כל יום שני וחמשי ("ראש-ממשלה לרבע שעה") נמאס על האזרח הפשוט, שהתרגל להתיים בבון אל הפוליטיקאים. הרוסים שפכו עליהם קיתון של גידופים. מחרחרי-מלחמה, עבדי האימפריאליזם. האמריקאים התייחסו אליהם בקרירות, דיברו בבון על ה"גטראלים", דיברו בר-צינות על הצורך להקים צבא גרמני שיגן על צרפת הרקובה.

האויב המסוכן ביותר היה הגנרל. הוא הוכיח לצרפתים ימים יפים (אם כי לא טובים) יותר, שעה שהיו רעים בקרב נגד הפולש, כשהמיזבת המפלגתיות לא רעילו את האוירה. הגנרל הבטיח של-טון יציב (של עצמו). הגנרל יקבל עם יותר כסף אמריקה, למרות שאששים את האחרים "מלקקים את המגפיים הא-מריקאיים". הגנרל שיכנע.

מה עשו הפוליטיקאים? מצאו תחברי לה: ערב הבחירות תיקנו את חוק הב-חירות. איש מהם לא טען שהחוק החדש הוא צודק, או הוגן, או גם הגיוני. הם טענו, בפשטות, שהחוק החדש יחליש את

מצרים

יציאת מצרים

במשך ששת חודשי הקיץ, כל שנה, נמצאת מצרים בחופש. בית הנבחרים מפיק את עבודתו, מעתיק מקום מושבו מקהיר הבירה לאלכסנדריה, בירת הממשלה של מצרים. יחד עם הנבחרים הנכבדים עוברת גם הממשלה משרב קהיר (160 ק"מ מדרום לים) לרוחות הרעננים של חוף אלכסנדריה. המלך מעתיק את מקום מגוריו הרשמיים מארמון עבדין בקהיר, לארמון ראס'אלתיין באלכסנדריה. הסוחרים, הפקידים הגבוהים, החברה האלגנטית — כולם מצטרפים להגירה המונית זו. רק הפקידים הנמוכים נשארים במשרדים המרוקנים למחצה.

וכמוכן, שגם הפקידים נשארים בקהיר רק מאונס. הם נוסעים מדי שבוע לאלכסנדריה לבלות סוף שבוע נעים; בשאר ימי השבוע, הם חושבים על הנסיעה הבאה. לניהול העבודה, אין להם זמן או רצון.

אולם ההגירה לאלכסנדריה היא רק צעד ראשון בבריחה מקהיר שהפכה כבר מסורת. במשך כמה ימים נראים כל אנשי החברה הגבוהה מטיילים על שפת הים, מתרחצים בים או בבריכות-שחיה מפוארות, מבקרים במרוצי-סוסים, שר-תים משקאות חרימים או קרים. אולם חלק זה של "עונה" עובר מהר. השכבה הגבוהה יותר עוזבת את אלכסנדריה ומהירה, להקות להקות, לחופי הריביירה ולמונטה-קארלו. האות להתחלת שלב ב' ניתן מידי שנה ע"י חברי הממשלה.

היתר להיתר יציאה: השנה התנהל הכל לפי התוכנית המסורתית. קהיר התרוקנה, חופי אלכסנדריה התמלאו; כמה עתונאים חזרו על השאלה הישנה: "איפה קיימת בעולם ארץ עם בירה שניה, שכל תפקידה לבדד את הממשלה והפקידים?" אולם השנה חלה תקלה קטנה: עבר חודש מהתחלת ההגירה ואף חבר ממשלה לא עזב את הארץ. כעבור זמן קצר, נתפרסמה הודעה כי לרגל המצב הפוליטי החמור (כלפי חוץ: השיחות עם אנגליה; כלפי פנים: אי-שביעות רצונו של הקהל ממשטר אל-ח'וסיין) לא יורשו חברי הממשלה לעזוב את הארץ. רק אם תהיה סיבה חשובה ורחופה, יורשה השר ע"י ראש הממשלה, לעזוב לתקופת זמן של לא יותר מחמש שבועות; ורק שר אחד יהיה בחו"ל באותו זמן.

השר הראשון שביקש לצאת מסיבות רשמיות חשובות היה אחמד חוסיין בא-שא, שר העבודה והסעד. בקשתו נדחתה ע"י מוצטפה אל-נחאס, ראש הממשלה המזדקן. השר פנה שנית, והדגיש את חשיבות נוכחותו בראש הממשלה המצרית היוצאת לעידת העבודה הבינלאומית בגינבה. אל-נחאס השתכנע, הרשה לו לנסוע לשבוע אחד בלבד.

אחר שכנוע ראשון זה, הצליח אותו שר להראות לראש הממשלה מה חשוב ביקורו גם בגרמניה לחקירה בעניני הביטחון הסוציאלי הנהוג שם עוד מימי ביט-מרק. אל-נחאס הסכים לשבוע נוסף, אך השר לא הסתפק. כיצד, הוא שאל, יכול להיות בשווייץ וגרמניה מבלי לבקר גם בהולנד ולראות כיצד מוצאת לפועל תוכנית חלוקת האדמות לאיכרים? הוא קיבל ארכה של עוד שבוע ובסוף.

"אני התרגמתי לנסוע": אחרי השר הראשון בא השר השני: פואד

טראג אל-דין באשא, שר הפנים והכספים, ראש מפלגת אל-ח'וסיין, יד ימינו של אל-נחאס. הוא ביקש היתר-יציאה לחודש שלם. הסיבות לא ידועות. אחרי מקח וממכר, הסכים להשאיר בגדר הגבול שנקבע ע"י ראש הממשלה: שלשה שבועות. אחריו בא טאהא חוסיין, הווקטור המלומד, ישיש מרכיב משקפים שחורות

אם יעמוד ראש הממשלה על האיסור, הוא יתפטר מן הממשלה אך לא ייתר על נסיעתו השנתית. הוא קיבל היתר יציאה לתקופה בלתי-מוגבלת. ואו בא תורו של השר הרביעי: עבד אל-פתאח אל-טווייל באשא, שר המשפטים. יש לו כבר מקום מוזמן על האניה היוצאת מאלכסנדריה בסוף החודש, הוא לא יוותר עליו. הפעם אל-נחאס אף לא ביקש

פנטזיה יחפנית

בחג רמדאן ערך האימאם אחמד, מלך תימן, קבלת פנים לנכבדי תנו, עיר מושבו, ולראשי השבטים הבדואים במדבריות תימן. בתמונה (למעלה) נראה האימאם יושב ומתבונן בפנטזיה של הפרשים הבדואים. אותה שעה נתקבל הניסיך סיף אל-איסלאם, יורש העצר של תימן (למטה) ע"י משמר כבוד חמוש ברובים ששרדו מהצבא התורכי. לידו, צועד מפקד המשמר המלכותי — יחף. שמאלו, הולך הנער הנושא את רובהו של הניסיך ובקבוק טרמוס המכיל מים קרים.

סיבה מניחה את הדעת: הוא הרשה לו משרד החינוך: "אני התרגמתי לנסוע לאירופה כל שנה." (טאהא נשוי לצרפתית, בנו התפרסם כמשורר צרפתי, כשם שהאב מפורסם כסופר ומשורר ערבי)

על האניה הראשונה הנוסעת לצרפת בחודש יולי!" מסורת ההגירה הקיציית ניצחה את הישובי הפוליטיקאים.

ספרים

נצחון היחפנים

סטיבן רנקימן הוא מלומד אנגלי שרטט בעשר שפות, שידע לנצל ללימוד קורות מסעות הצלב שזעזעו את המזרח לפני תשע מאות שנה.

בכרך הראשון של "חולדות מסעות הצלב" שנתפרסם באנגליה הוא שוטח לפני הקורא את כל ידיעותיו.

העובדה היא שביחס לגודל התפקיד שנוסעי הצלב נטלו על עצמם — הם גנדי דים: החל מהנזיר המזור, פטר, עם כני החמור המבחילים שלו וכלה באמפרור אלכסיס, זהיר ואיש הלכות העול, שהזמין את נוסעי הצלב לקושטא, כיוון שלא יכול היה להרשות לעצמו חיילים שכירים, אך נטשם לאחר שבאו לעזרתו.

ניתן הכל: נפילתה של ירושלים, ב'638, לידי המוסלמים; שלטונם השקט של החליפים לבית עומייה, שהעסיקו פקידים נוצרים דוברי-יוונית. ומתוך שר יונם מופיעים נוסעי הצלב כבעלי שאיפות קטנוניות, בדומה לאשה שהעולם החדש רואה, בציניות רבה, בכל הלוחמים למטרה נעלה.

ולמרות נחלתם, אכזריותם וקוצר הרוח שלהם, השיגו נוסעי הצלב את שלהם — אמנם לא לאורך הימים.

המטרה, שהתגשמה בשמיני ליוני 1099: ירושלים, כשהם עולים על חור מותיה יחפים וכובשים אותה בסערה הזופכת את הבעות הלעג של המוסלמים הצופים בהם מצריחי החומה לזעקת מות קפואה.

אולם מלבד מה שבולט מספרו של רנקימן כי ככל קודמיהם, והבאים אחריהם, ידעו הצלבנים להסתפק בכיבוש ארץ-ישראל המיושבת, בעיקר מערוב לירדן, בעלת החשיבות האסטרטגית (מוקד לשיירות מובילות בשמים, גלמים, אבנים יקרות מהמזרח) נראית גם בברירות רבה התנוונותם של הצלבנים, נכדי האידיאל ליסטים שיצאו להציל את הקבר הקדוש ובני שליטי הארץ הנוצרים שכבר הלכו ונחלשו.

וכאשר התנוונות זאת חלה בשעה שהמרחב התלכד, נפלט הגוף הזור לו, ירד לתהום ההיסטוריה.

ספר זה ככל הספרים שקדמו לו על נושא זה, נתקבל באהדה רבה ע"י האנטי-טליגנציה הערבית, הרואה בנושא — הצלבנים — תקדים לצינונות. מבלי להסתמך על הבטחות הפוליטיקאים של הליגה ואיומיהם נגד ישראל, הם מסיקים מסקנות על חיסול ישראל, כעבור שני דורות — כפי שחוסל ישוב הצלבנים בארץ לפני 800 שנה.

הלקח לדור הזה: גוף זר במרחב יכול לקיים עצמו רק אם הוא שומר גם במרוצת הדורות על מתח גבוה, ואם המרחב הטובב אותו מפולג. הדרך השנייה: לחדול מלהיות גוף זר, ללכד סביבו את עמי המרחב.

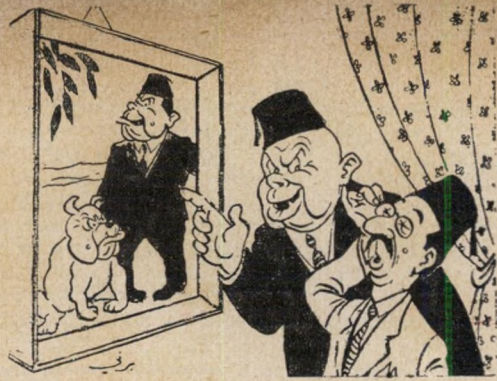
* לטינית, צרפתית, גרמנית, יוונית, ערבית, פרסית, ארמנית, סורית, ערבית ואנגלית.

** A History of the Crusades

מרוממת את המוראל

פנטזיה

הנה תמונתו של אבא שלי
הוא אדם טוב ונאמן

אל מה צוחקים הערבים

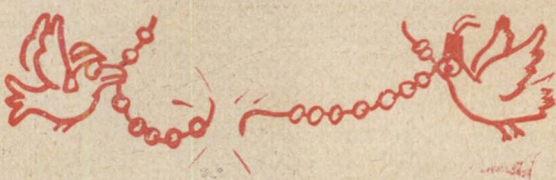
"אתה יפה כל כך וטובה כל כך
אני לא יכול להישאר לידך!"

"טוב איך מצויד בספר לחברך
אבל ממתני אני הברך?"

"האם אתה יודע מה זה עיבוד?
אני יודע, זה משהו חדש וטוב!"

"נתת לי רשמי לשיחות איתך האם אתה
לא יודע שיש לי רשמי לשיחות איתך?"

דושי (א.ו.)
-777-

